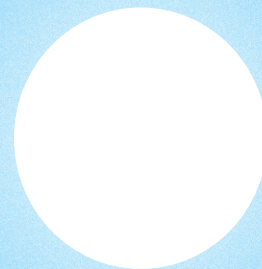

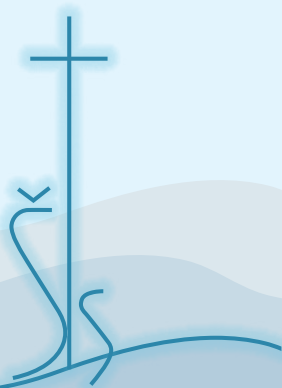
God. 2026./LVI.

Br. 2/221

ODJECI

iz života Provincije Presvetog Srca Isusova
Školskih sestara franjevnaka – Split, Lovret

ODJECI

iz života Provincije Presvetog Srca Isusova
Školskih sestara franjevnika – Split, Lovret

God. 2026./LVI.

Br. 2/221

Sadržaj

Riječ uredništva.....	3
Riječ provincijske predstojnice	5
IZ PROVINCIJALATA	
Obavijest o proslavi redovničkih jubileja u 2026. godini.....	6
Obavijesti	7
ZBIVANJA I OSVRTI	
Vjernost karizmi kao put plodnoga poslanja	8
Zanimljivi Emaus	9
U znaku zajedništva i vjere	10
Lovretske sestre u slavlju svetoga Dujma	11
Tri stoljeća vjere i pobožnosti Gospi Loretskoj	12
Majčin dan u znaku Gospe Loretske	14
Mir srce čuva	14
S. Judita Čovo, <i>Život biraj</i>	16
Jubileji redovničkog života.....	17
Na putu vjernosti i predanja.....	17
s. Radoslava Bralo	20
S. Emanuela Ercegovac	22
S. Natalija Vučković	23
S. Melhiora Biošić	25

JEKA IZ AFRIKE

Stupovi razvoja Misije	27
------------------------------	----

NAŠI POKOJNICI

S. M. Lucija Lagator	29
Sestre naše Družbe	31
Rodbina sestara	31
Zahvale	31

PRILOZI

Otkrivanje Božjeg dara u nama	33
-------------------------------------	----

LIST DRUŽBE

Molitva pape Lava XIV. Sv. Franji	38
Generalna kuća	39
Mariborska provincija	41
Splitska provincija	43
Misija u Demokratskoj Republici Kongo	44
Lemontska provincija	47
Mostarska provincija	48
Južnoamerička provincija	50
Bosansko-hrvatska provincija	52
Rimska delegatura	54
Život – poslanje – svjedočenje	56

Riječ uredništva

Osvetkovini Presvetog Srca Isusova naši se koraci prirodno usmjeravaju od djelovanja prema kontemplaciji. Sjeme posijano ustrajnim radom zalile smo molitvom i prepustile Božjoj stvaralačkoj snazi, vjerujući da će donijeti obilan rod na Njegovu slavu.

U ovom broju Provincijskog glasila, u redovitim rubrikama, donosimo izvješća i osvrte na značajnije događaje minulog razdoblja. Posebno mjesto pripada našim ovogodišnjim jubilatkinjama koje su proslavile svoje redovničke jubileje. Zahvaljujemo Gospodinu za njihovo ustrajno služenje u vjernosti redovničkim zavjetima i predanosti poslanju koje im je povjereno. Slavlje jubileja prilika je i za preispitivanje vlastitog puta te podsjetnik da se poziv ne ostvaruje u izvanrednim trenucima, nego u običnosti svagdana, u tihoj, ustranoj, u Božjim očima dragocjenoj, vjernosti.

Neka i sadržaj Odjeka bude poticaj da u događajima i susretima prepoznamo *odjek* Božje blizine i zahvalno nastavimo hod povjerenoga nam poslanja.

Svima vama želimo blagoslovljene ljetne dane, ispunjene mirom i *lahorom Duha*.

vaše sestre iz Uredništva

Riječ provincijske predstojnice

Drage sestre!

O svetkovini Presvetog Srca Isusova razmatramo o čistoći i beskrajnoj ljubavi Srca Isusova. Naša je Provincija stavljena pod zaštitu Presvetog Srca koje ljubi, prašta i ne pamti zlo. Nema bolje zaštite od Srca koje je potpuno ponizno i ne poznaje oholost ni suprotstavljanje. Sva su događanja u našoj povijesti bila pod istom zaštitom. Svi su poticaji proizašli iz žarke ljubavi iz koje rastu iskrenost, blagost i dobrohotnost.

Od svega što nam predaje Srce Isusovo, najviše nam koristi primjer poniznosti. To je vjerojatno najteže ostvariva krepost. Jedino se iz topline srca koje ne poznaje zavist može roditi poniznost. Ona je teško uočljiva, a ipak toliko korisna. Najviše koristi onomu tko je živi. Poniznost je blaga, tiha i skrovita. O toj riječi valja govoriti vrlo oprezno kako ne bi prerasla u želju za nadmetanjem. Poniznost srca prepoznaje se upravo po blagosti i nenametljivosti. Ponizno srce ne traži razloge svoje poniznosti – ono je jednostavno uvijek ponizno.

Služenje Gospodinu traži našu predanost bez zadržske i bez računice. Ono je iskrenost i sebedarje, beskrajno milosrđe i blagost prema bližnjemu, izgaranje i trošenje sebe bez nagrade i priznanja, samo radi poznavanja Njega koji zna sve odgovore.

Na početku našeg redovničkog života privukle su nas toplina, iskrenost i dobrota Srca Isusova. Zajedno sa sestrama jubilatkinjama prisjećamo se žara poziva u mladosti, prijednoga puta, brojnih službi i premještaja. Slavljem smo se prisjetili početaka kako bismo zaokružili jedno životno razdoblje i mogli započeti novo. Presveto Srce Isusovo ne traži savršene osobe koje su već do-

vršile svoju duhovnu obnovu i obraćenje. Ono od nas traži trajnu vjernost i svakodnevni odaziv Njegovu pozivu. Za vjernost ne postoje godine, razlozi, premještaji, staro ni novo vrijeme. Vjernost je uvijek ista – potpuna i postojana. Moramo priznati da poziv služenja Gospodinu ima osobitu ljepotu.

U dubini svoga srca možemo jasno prepoznati što posvećeni život znači. To nije samo fizička prisutnost u zajednici. To nije rutinsko izvršavanje svakodnevnih obveza. To nije ni traženje srednjega puta kako bismo izbjegli jasan odgovor. Služenje Gospodinu traži našu predanost bez zadržske i bez računice. Ono je iskrenost i sebedarje, beskrajno milosrđe i blagost prema bližnjemu, izgaranje i trošenje sebe bez nagrade i priznanja, samo radi poznavanja Njega koji zna sve odgovore.

Na ustrajnosti i predanosti tijekom mnogih godina služenja čestitale smo našim jubilatkinjama. One zasigurno mogu posvjedočiti da je na njihovom putu bilo i uspona i padova, ushićenja i radosti. Nije uvijek bilo lako. S godinama su se možda mijenjale misli i želje, a ciljevi prilagođavali životnim okolnostima. Mnogo se toga promijenilo, ali se mnogo toga i naučilo. Naše čestitke jubilatkinjama ujedno su izraz divljenja. One su svojim životom ostavile dragocjen trag i svjedočanstvo vjernosti koje obogaćuje povijest naših zajednica. Hvala im za svjedočanstvo života i sve one niti utkane u bogatu povijest naših zajednica.

U Godini sv. Franje neka nam razmatranje o poniznosti bude nadahnuće i temelj svake duhovne obnove.

Svim sestrama želim zasluženi godišnji odmor, predah od svakodnevnih obveza te obnovu tjelesnih i duhovnih snaga.

s. Lidija Bernardica Matijević

IZ PROVINCIJALATA

Br. 93/2026

Split, 2. svibnja 2026.

Svim sestrama Provincije

Predmet: Obavijest o proslavi redovničkih jubileja u 2026. godini

Drage sestre!

Život u posvećenju i služenju Gospodinu započeo je davno, tihim pozivom na koji smo u jednom trenutku života odgovorile i zaputile se u nepoznato. Nakon dugih godina molitve u skrovitosti, vrijeme je da se obilježe i proslave redovničke obljetnice. Proslave uključuju osvrt na proteklo vrijeme, analizu svega proživljenoga kako bismo mogle shvatiti sadašnji trenutak. Ulazak u vlastite dubine omogućit će nam stvaranje planova za budućnost.

Ovogodišnje slavlje redovničkih jubileja proslavit ćemo na svetkovinu Presvetog Srca Isusova, 12. lipnja 2026. godine s početkom u 10.30 sati u provincijskom središtu na Lovretu. Šestodnevnu duhovnu obnovu, kao i svečano liturgijsko slavlje predvodit će don Mirko Barbarić, upravitelj samostana braće salezijanaca u Zadru. Duhovna obnova će započeti u petak, 5. lipnja 2026. godine u 16 sati u našem samostanu u Arbanasima.

Svim sestrama želim radost uskrsnog vremena! Mir i dobro!

s. Lidija Bernardica Matijević,
provincijska predstojnica

Obavijesti

Redoviti pohod sestrama. Provincijska predstojnica s. Lidija Bernardica Matijević pohodila je tijekom ožujka, travnja i svibnja 2026. godine zajednice u Domovini.

Susret članica provincijskih vijeća i sekcija održan je 6. travnja 2026. u svetištu Majke Božje Lurdske u Vepricu. Izlaganjem na temu *Vjernost karizmi – traženje novih putova* fra Bojan Rizvan potaknuo je promišljanje o izazovima i prilikama življenja karizme Družbe danas.

Vijećanje redovničkih odgojitelja, 54. po redu, održano je od 15. do 17. svibnja 2026. u duhovnom centru Marijin Dvor – Lužnica. Izlaganje pod naslovom *Urastanje u zajednicu pod izazovima današnjice. Crkva i mediji* održala je s. Mirijam Peričić, OP. Drugog dana susreta izlaganje na temu *Lice, glas i algoritam: redovničko zajedništvo u doba promjene epoha* održao je tajnik Hrvatske biskupske konferencije Krunoslav Novak. Na Vijećanju je sudjelovala i naša s. Ivka Piplović.

Naše misionarke. S. Mirabilis Višić doputovala je u pratnji s. Mislave Prkić 12. svibnja 2026. u Domovinu radi liječenja.

Nagrada za učenički rad pod mentorstvom s. Marije Matanović. Na trećem likovnom natječaju vrčića, osnovnih škola te jedne srednje škole Zadarske nadbiskupije pod temom *Čašćenje blaženog Jakova Zadranina – stoljeće tihe prisutnosti moći i nebeskog zagovora bl. Jakova u Zadru (1926. – 2026.)*, nagrađen je rad učenika OŠ Jurja Dalmatinca u Pagu. Rad je ostvaren pod mentorstvom s. Marije Matanović.

Nagrada s. Andrei Nazlić za suradništvo u nastavi. S. Andrei Nazlić dodijeljena je

nagrada za najbolje ocijenjenu suradnicu u nastavi na svečanoj promociji studenata Fakulteta zdravstvenih znanosti Sveučilišta u Splitu održanoj 15. svibnja 2026. u Splitu.

Zahvala s. Ivani Oltran. Katedralni zbor sv. Stošije u Zadru, 27. svibnja 2026. godine, proslavio je 45 godina djelovanja. Ovom prigodom zahvalu je primila s. Ivana Oltran koja je Zbor osnovala 1981. godine.

Diploma s. Pii Sitaš uručena je u Zagrebu 29. svibnja 2026. godine povodom završetka druge godine novicijske škole, koja se održavala na daljinu.

Susret biskupa i redovničkih poglavara. Redoviti godišnji susret biskupa Hrvatske redovničke konferencije i redovničkih poglavarica i poglavara sa sjedištem na području Hrvatske biskupske konferencije održan je 2. lipnja 2026. u sjedištu HBK u Zagrebu. Susretu je nazočila i provincijska predstojnica s. Lidija Bernardica Matijević.

Proslavljeni jubileji redovničkog života. Na svetkovinu Presvetog Srca Isusova, 12. lipnja 2026. godine, u provincijskom središtu na Lovretu obilježene su 70., 60. i 50. obljetnica redovničkog života te 10. obljetnica doživotnih redovničkih zavjeta naših sestara. Euharistijsko slavlje predslavio je fra Domagoj Runje, OFM. Središnjom proslavi prethodila je šestodnevna duhovna priprava jubilentkinja u našem samostanu u Zadru koju ju predvodio don Mirko Barbarić, SDB.

Knjiga igrokaza i recitala s. Judite Čovo. Prigodom svetkovine Presvetog Srca Isusova, u izdanju obrta *Šerpini*, tiskana je knjiga igrokaza i recitala *Život birajs* s. Judite Čovo. Knjigu su uredile s. Mirja Tabak i s. Rebeka Anić.

ZBIVANJA I OSVRTI

Vjernost karizmi kao put plodnoga poslanja

Na Vazmeni ponedjeljak, 6. travnja 2026., u svetištu Majke Božje Lurdske u Vepricu održan je susret članica provincijskih vijeća i sekcija Provincije, posvećen promišljanju o vjernosti karizmi i traženju novih putova poslanja u današnjim okolnostima.

Izlaganje na temu *Vjernost karizmi – traženje novih putova*, sestrama je održao fra Bojan Rizvan. U uvodu je istaknuo kako se u središtu naše vjere nalazi susret. Međusobni susreti i, osobito, susret s Gospodinom određuju naš život i plodnost našega djelovanja. Tumačeći tekst Ivanova evanđelja o susretu Isusa s učenicima na Tiberijadskom moru, ukazao je na opasnost individualizma i aktivizma u redovničkom životu, koji nas u konačnici ostavljaju *praznih mreža i umornih ruku*.

Govoreći o karizmi, podsjetio je kako plodnost poslanja ne proizlazi iz ljudskih sposobnosti i truda, nego je dar koji se rađa iz odnosa s Kristom. Vjernost karizmi traži srce koje vidi i srce koje djeluje te započinje onoga trenutka kada Krist postane važniji od *mreža* koje još uvijek držimo u svojim rukama. U samom srcu poslanja nalazi se ljubav prema Kristu koja se nužno pretace u služenje bližnjemu.

Prije svakoga djelovanja i apostolske plodnosti, karizma se živi u zajedništvu. Život u zajednici predstavlja prvi oblik njezina življenja i snažno svjedočanstvo autentičnosti redovničkoga života. Pred brojnim izazovima ona se čuva i ostvaruje u otvorenosti nadahnućima Duha

Svetoga, u spremnosti na nasljedovanje Krista te u vjernosti i brizi za očuvanje zajedničkoga života. Samo se na taj način može živjeti vjerno, predano i plodno, zaključio je fra Bojan.

Izlaganje je potaknulo raspravu o plodovima i izazovima življenja poslanja u današnjim okolnostima, o načinima njegova konkretnog ostvarenja te posredovanja Božje ljubavi suvremenom čovjeku. U ozračju zahvalnosti i radosti, naš *put u Emaus* zaključen je molitvom Uskrsnome da nadahnjuje daljnje korake vjernoga življenja karizme i poslanja u današnjem vremenu.

s. Marina Fuštar

Zanimljivi Emaus

Početak ovogodišnje Uskrsne osmine imali smo radost ugostiti sestre iz Družbe Školskih sestara franjevaka s kojima nas vežu zajednički korijeni, zasađeni u prvoj polovici 19. stoljeća u malom mjestu pokraj Graza u Austriji, Eggenbergu, kolijevci dviju naših Družba istog franjevačkog nadahnuća i karizme.

Uskrsni utorak i srijedu provele su, naime, s nama u provincijskom središtu na Lovretu vrhovna predstojnica Školskih sestara franjevaka iz Graza (Austrija) s. Loreta Lekaj i provincijska predstojnica Crnogorske provincije, s. Olga Dulaj. Milošću Božjom, obje Družbe, i njihova i naša, ubrzo su se, po utemeljenju, razgranale po cijelom svijetu. U zajedničkoj izmjeni bogatih iskustava rasta, procvata i doživljaja dozrelih plodova služenja Crkvi i narodu u posvećenom životu gdje god su se mogućnosti i potrebe otvarale a Providnost utirala nove putove, razvidno je da i danas naše Družbe imaju iste izazove koje je donijelo moderno vrijeme i stvarnost suvremenog života. Trenutak je da se u poniznom i čvrstom uporištu u Bogu iznalaze odgovori na postojeće stanje pomanjkanja podmlatka novim članicama i oslabljenosti fizičkih snaga većine sestara, te da tim više svu svoju nadu položimo u Božje

proviđenje i osnažujemo čežnju da svatko od nas s jednakim prvotnim zanosom i odgovornošću dovrši svoju životnu zadaću u izvršenju volje Božje u vjernosti Njemu do kraja. U toj želji i predanju nadati nam se je da će Gospodin podariti svojoj Crkvi i našim redovničkim zajednicama milost da iz zdravih korijena izniknu nove mladice.

Naš dvodnevni susret završile smo posjetom drevnoj Saloni, staroj više od 2000 godina. Pohod smo započele kod groba don Frane Bulića (1846.-1934.) najzaslužnije osobe za istraživanje i očuvanje ovog arheološkog lokaliteta, a potom nastavile do grobova mučenika iz Dioklecijanova progonstva, sv. Dujma i njegovih sljedbenika.

Pogled na Manastirine uvijek iznova otkriva neiscrpno blago susreta drevnih civilizacija grčke i rimske kulture sa zamahom

zanosnog rađanja kršćanske vjere prve Crkve, osnažene krvlju mučenika. Na tim je temeljima, uz deltu rječice Jadro, *hrvatski Jordan*, iznikla snaga kršćanske vjere našega hrvatskog naroda. Slijedio je zatim kratki posjet Prasvetištu Gospe od Otoka te novoizgrađenoj bazilici Sv. Obitelji u Solinu.

Naš Emaus zaokružili smo posjetom splitskoj prvostolnici, najstarijoj katedrali na svijetu, s obzirom na građevinu, a koja je uglavnom očuvana u svom izvornom obliku mauzoleja. Naime, našim gošćama je bio vrlo zanimljiv podatak koji je činjenični povijesni paradoks: Godine 300. car Dioklecijan je dao sagraditi sebi mauzolej, koji sredinom 7. st. postaje Katedrala Svetog Dujma, mučenika kojeg je Dioklecijan, kao posljednji rimski car koji je progonio

kršćane, 304. godine dao pogubiti. Dakle, grob mučitelja postaje katedralom Mučenika.

I tako, samo jedno je neupitno sigurno: Bogu je sve moguće!

s. Mirja Tabak

U znaku zajedništva i vjere

U organizaciji Požeške biskupije, u Požegi je 2. i 3. svibnja 2026., pod geslom *Ja sam trs, vi loze* (Iv 15,5), održan 13. Susret hrvatske katoličke mladeži na kojem su sudjelovale i naše sestre.

Susret je započeo u subotu u jutarnjim satima, pripremanjem štanda za promociju duhovnih zvanja naše Družbe. Uz našu Provinciju sudjelovala je i Bosansko-hrvatska provincija te smo tako zajednički predstavljale Školske sestre franjevke. Tijekom jutarnjih sati pristizali su mladi iz raznih krajeva Hrvatske i inozemstva. Pokazali su veliki interes za rad redovničkih zajednica koje su se predstavljale različitim promotivnim materijalima, knjigama, nabožnim predmetima i suvenirima.

U jutarnjem dijelu programa nastupale su kulturno-umjetničke skupine i na taj način predstavile bogatu baštinu Slavonije. U Crkvi su, za to vrijeme, bile izložene

relikvije sv. Ivana Pavla II. i sv. Carla Acutisa te slika Gospe Voćinske. Vjernicima je bilo omogućeno klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom te pristup sakramentu pomirenja. Središnji događaj susreta bilo je euharistijsko slavlje na Trgu Svetog Trojstva, na kojem je sudjelovalo 12 000 mladih, oko 350 svećenika te više od 30 biskupa. Na početku misnog slavlja pročitana je i poruka pape Lava XIV. upućena sudionicima susreta: „Budite u ovome svijetu istinski svjedoci radosti i mira koji proizlazi iz susreta s Kristom i slijedite ga bez straha. Crkva računa na vas: na vašu živu vjeru, vašu kreativnost i vaš zanos, kako bi Evanđelje doseglo srca mnogih i osvjetlilo put mlađim generacijama“.

Svečano euharistijsko slavlje animirao je Zbor mladih Požeške biskupije koji je na kraju otpjevao himnu susreta *Ja sam trs, vi ste loze*. Ova evanđeoska misao prožela je cijeli susret, u kojem smo osjetili zajedništvo u jednome trsu – Kristu.

U večernjim satima u Požegi je održan duhovno-domoljubni koncert, dok su naši domaćini u Novoj Gradiški organizirali duhovni koncert grupe *Emanuel* za sudionike smještene u njihovoj župi.

Zajedništvo se, u Novoj Gradiški, nastavilo i sljedeći dan gdje smo slavili nedjeljnu svetu misu koju je predvodio riječki nadbiskup mons. Mate Uzinić. Nakon euharistijskog slavlja uslijedila je okrjepa i zajedničko druženje s mladima iz Zadarske nadbiskupije i Bistričkog dekanata.

Na rastanku smo imali samo riječi hvale za organizaciju susreta u kojem smo, u radosti i zajedništvu prožetom molitvom i zahvalom, prepoznali djelovanje Duha Svetoga.

Neka i ovaj susret bude na veću slavu Božju.

s. Marija Matanović

Lovretske sestre u slavlju svetoga Dujma

Prisutnost i djelovanje redovnica u životu Crkve sastavni je dio općega redovničkog poslanja te dragocjen doprinos bogatstvu zajednice Kristovih vjernika. Duboko povezane s narodom Božjim, naše sestre rado sudjeluju u važnim događajima mjesne vjerničke zajednice. Tako je bilo i ove godine u danima proslave svetoga Dujma, nebeskoga zaštitnika grada pod Marjanom.

Šestoga dana devetnice sv. Dujmu, na blagdan sv. Filipa i Jakova, 3. svibnja 2026., svečano misno slavlje u splitskoj prvostolnici animirao

je Zbor lovretskih sestara pod ravnanjem s. Mirje Tabak, uz orguljsku pratnju s. Lidije Bernardice Matijević.

Svečano euharistijsko slavlje predvodio je fra Domagoj Volarević, OFM, profesor liturgike na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu i gvardijan franjevačkog samostana o. Ante Antića na Trsteniku. U propovijedi je istaknuo da se Božja prisutnost ne prepoznaje samo tjelesnim osjetilima, nego ponajprije „očima duha i srca“, koje je potrebno trajno izoštravati vjerom, molitvom i osobnim odnosom s Bogom. Naglasio je da sakramenti, kao vidljivi i materijalni znakovi Božje blizine, uvode vjernika u stvaran susret s Kristom i njegovom milošću. U tom je svjetlu kao primjer vjerničke postojanosti istaknuo svetoga Dujma, koji je snagom vjere i pogleda usmjerenoga na Božja otajstva ustrajao i u progonstvu.

Time je zaključen šesti dan devetnice, a sudjelovanje Lovretskih sestara nastavilo se i na samoj proslavi sv. Dujma. Molitvu vjernika na svečanom euharistijskom slavlju pjevala je s. Anđela Crnjac i naše

sestre iz DR Konga: s. Theresitte Nshbole Mufuliru i s. Gisele Cirhuza Bachiyunjuze.

Ovi su događaji još jednom posvjedočili ljepotu Crkve kao žive zajednice vjernika u kojoj se različiti narodi, karizme, službe i zvanja susreću u jedinstvu vjere i na slavu Božju.

s. Marina Fuštar

Tri stoljeća vjere i pobožnosti Gospi Loretskoj

U ozračju proslave 300. obljetnice dolaska Arbanasa u Zadar proslavljen je župni blagdan Gospe Loretske u Arbanasima. Proslava je okupila vjernike svih generacija u molitvi, pjesmi i zajedništvu. Posebnu radost unijela su djeca našeg Dječjeg vrtića Jordanovac, podružnice

Zadar, koja su zajedno s ostalom djecom iz Arbanasa, svojim radosnim pjevanjem i sudjelovanjem uzveličala jutarnje euharistijsko slavlje.

Predvoditelj slavlja, don Ante Buljat, SDB, ohrabrio je djecu i njihove roditelje jednostavnim, ali snažnim poticajem: svakoga dana izmoliti barem jednu molitvu Zdravo Marijo. Podsjetio nas je kako Majka Marija uvijek prima naše molitve, nosi ih svome Sinu Isusu i uči nas pouzdanju, miru i ljubavi.

S posebnim osjećajem zahvalnosti prisjećamo se i prisutnosti sestara koje djeluju u Arbanasima od 1957. godine, vjerno služeći djeci, obiteljima i cijeloj župnoj zajednici. Njihovo tiho, ali ustrajno djelovanje utkalo je mnogo ljubavi, brige za odgoj i molitve u život ovoga mjesta.

Za nesebično djelovanje, duhovnu blizinu i trud u odgoju mladih naraštaja našem samostanu i dječjem vrtiću u Arbanasima uručene su zahvalnice na svečanoj akademiji, održanoj 6. svibnja 2026. na Sveučilištu u Zadru, prigodom obilježavanja 300. obljetnice dolaska Arbanasa u Zadar.

U ovim danima jubileja zahvaljujemo Gospodinu za vjeru predaka ovoga naroda, koji su prije 300 godina donijeli svoju pobožnost Gospi Loretskoj i sačuvali je do danas. Od srca čestitamo svim Arbanasima ovu veliku obljetnicu uz želju da zajedništvo, vjera i ljubav prema Gospi Loretskoj i dalje budu snaga novih naraštaja.

s. Rita Maržić

Majčin dan u znaku Gospe Loretske

Zadarska podružnica DV Jordanovac, 14. svibnja 2026. godine, bila je ispunjena ozračjem zajedništva, radosti i zahvalnosti. Svečanim programom obilježen je Majčin dan, a djeca su radosnom pjesmom, recitacijama i scenskim nastupom izrazila zahvalnost majkama, domovini Hrvatskoj i nebeskoj Majci Mariji.

Poseban dio programa bio je posvećen povijesti zadarskog kraja. Prigodnim igrokazom „Gospa nas vodi kroz tri stoljeća vjere i domovine“ predstavljen je dolazak Arbanasa u Zadar. Sa sobom su donijeli vjeru i čašćenje Gospe Loretske, tradiciju

koja se vjerno prenosi s naraštaja na naraštaj, sve do najmlađih.

Pripremi i izvedbi programa pridonijele su odgojiteljice, djelatnici, sestre i obitelji. U igrokazu su aktivno sudjelovali i roditelji, Dinko i Andrijana, dok je program vodila mama Josipa.

Obilježavanje Majčina dana bilo je prigoda za zajedništvo djece, roditelja i odgojitelja, ali i za zahvalnost Bogu, Gospi Loretskoj, majkama, bakama i svima koji u svakodnevici djece ostavljaju trag ljubavi, vjere i dobrote.

s. Mirjana Puljiz

Mir srce čuva

U Franjevačkoj kući molitve Masna Luka od 15. do 17. svibnja 2026. održan je seminar za sestre koje vrše poslanje unutar

samostanskih zajednica, na kojem su sudjelovale i sestre naše Provincije. Seminar na temu *Mir Božji (...) čuvat će srca vaša*

(Fil 4,7) predvodio je fra Josip Vlašić, član Hercegovačke franjevačke provincije.

Govoreći o miru, fra Josip je istaknuo kako je mir plod Duha Svetoga te da nam je za nadvladavanje vlastitih nemira, uz osobni trud, potrebna i Božja milost. Naglasio je važnost prepoznavanja uzroka vlastitih nemira i očuvanja unutarnje slobode kako nas nemiri, strahovi i brige ne bi potpuno zarobili. Put prema mirnom srcu vodi kroz jednostavnost, poniznost i prihvaćanje. Ne možemo uvijek promijeniti okolnosti ni ljude oko sebe, ali možemo mijenjati vlastiti pogled na stvarnost i način na koji odgovaramo na izazove života. Upravo se u toj unutarnjoj slobodi rađa mir.

Fra Josip je naglasio kako do pravoga mira, koji nadilazi svaki razum, dolazimo učeći od Isusa. On nas uči prihvaćati druge ljude, ali i same sebe sa svim nesavršenostima i ograničenjima. Mir raste u srcu koje zna opraštati, otpuštati terete prošlosti i oslobađati se svega što opterećuje našu nutrinu. Srce ispunjeno mirom vidi jasnije i dublje.

Kao što mirno more odražava sunčevu svjetlost, tako i mirno srce odražava nešto od Božje prisutnosti. Takvo srce sposobno je razlučivati što vodi prema dobru, a što od njega udaljava; kada treba govoriti, a kada šutjeti; kada ostati, a kada otići. Ako

se čovjek s povjerenjem preda Božjoj volji, po uzoru na Isusa, u njegovo srce polako ulazi ono što obećava Božja riječ — *mir koji čuva naša srca i naše misli u Kristu Isusu*. Taj mir nije prolazan osjećaj, nego duboka sigurnost da smo, unatoč svim olujama života, u Božjim rukama, zaključio je fra Josip.

Uz svakodnevno euharistijsko slavlje seminar je bio prožet trenutcima tišine, molitve i pronicanja Božje riječi. Osobito je dojmljiva bila molitva i klanjanje pred križem sv. Damjana. Nije nedostajalo ni sestrinskog zajedništva, razmjene iskustava i redovničke radosti.

Nadamo se da će i ovaj susret doprinijeti našoj duhovnoj izgradnji i osnažiti nas za predano vršenje vlastitog poslanja.

s. Miranda Škopljanac Mačina

S. Judita Čovo, *Život biraj*

Uoči svetkovine Presvetog Srca Isusova, Naslovnika naše Provincije, iz tiska je izišla zbirka recitala i igrokaza *Život biraj* pokojne naše s. Judite Čovo. Lijep broj naših sestara slavilo je na ovaj svečani Blagdan svoje jubileje: 70, 60, 50 i 10 godina redovničkog života, te je uz ostale znakove pažnje, svakoj sestri slavljenici i ostalim sestrama, ova vrijedna knjiga stigla kao neočekivani jubilejski i blagdanski dar.

Zbirka *Život biraj* spomen je jednog vremena u rasponu od gotovo pola stoljeća. Iako su ta manja ili veća djela nastajala i izvođena u neodgovidim prigodama, zahtjevnost trenutka nije nimalo umanjila njihov istraživački karakter, umjetničko bogatstvo izričaja ni analitički pristup događaju. Naprotiv, svaki je zadani trenutak bio shvaćen kao *kairos* — povlaštena prigoda da odjekne i zaživi duboka poruka same njegove biti. Stoga se s pravom može reći da je ova zbirka zrcalo osebnosti sadržaja i raznovrsnosti stilskih obrazaca koje nadilaze uopćenu oblikovanost sličnih književnih vrsta.

Zbirka *Život biraj* ima svoju dodatnu vrijednost u bitnim naglascima na sadržajima koji su pod silom društveno-političkih veta bila zapretana, štoviše, osporavana ili potpuno ignorirana i zabranjivana. S. Judita je svojim, lijepim, bogatim i čistim hrvatskim izričajem, željom, čežnjom i molitvom osvijestila i na pijedestal uzdigla identitet i čestitost ljudskosti, vjeru u Boga i narodnost hrvatskog čovjeka, u njegovoj Domovini, a i u njegovim novim prisilnim domovima u tuđini. U očuvanju *iskonske duše* zaslužnost ide Bogu i bogoboja-znima, žrtvi i žrtvovanima, a *stid na obraz* bešćutnima i nemilosrdnima – gramzljivcima tuđe riječi, tuđeg kulturnog dobra, umnog dosega, duhovnog spoznanja, riječju – otimanja tuđe svete mu zemlje i njegova Doma.

Naša zajednica Školskih sestara franjevnika u Splitu s radošću, pa i svojevrsnim ponosom i zahvalnošću, nudi duhovno-povijesno-pastoralnoj i franjevačkoj tematici jedan rjeđe posadašnjen pristup izričaja spomenutih sadržaja, u nadi da će poslužiti i kao zamah promišljanja i mlađim naraštajima, prilagođujući tehničku interpretaciju novim tehnološkim dosezima.

Iskrenu zahvalnost dugujemo svima koji su pridonijeli pripremi i oblikovanju ovoga djela u njegovoj cjelovitosti. Potpisani u impresumu nastojali su u uređivačkom radu ostati vjerni i jasno prepoznatljivoj, a i tek naslućenoj zamisli s. Judite – zadaći za koju se nadamo da je uspješno ostvarena.

s. Mirja Tabak

U Splitu o svetkovini Presvetog Srca Isusova 2026.

Jubileji redovničkog života

Na svetkovinu Presvetoga Srca 12. lipnja 2026. u provincijskom središtu u Splitu, obilježile smo jubileje redovničkog života. Sedamdeset godina redovničkog života proslavila je s. Vendelina Mijić, dijamantni jubilej, šest desetljeća vjernosti Gospodinu proslavile su: s. Radoslava Bralo, s. Emanuela Ercegovac, s. Anizija Šućur, s. Natalija Vučković, s. Venancija Džimbeg, s. Melhiora Biošić, s. Davorina Jurić, i s. Anđela Milas. Zlatni redovnički jubilej proslavila je s. Rahela Tojčić dok je s. Mirjana Puljiz proslavila 10 godina od doživotnih zavjeta. Središnjoj proslavi na Lovretu prethodila je šestodnevna duhovna priprava jubilatkinja u našem samostanu u Zadru.

Redovnički jubileji bili su povod da s našim jubilatkinjama zastanemo u razgovoru, prisjetimo se njihovih početaka, službi i mjesta u kojima su djelovale te onoga što danas prepoznaju kao najvažnije. U nastavku donosimo izvještaj s pripreme i slavlja te priloge oblikovane iz razgovora s jubilatkinjama.

Na putu vjernosti i predanja

Uoči proslave redovničkih jubileja, mi, sestre jubilatkinje okupile smo se u našem samostanu u Zadru na duhovnoj pripravi koju je predvodio don Mirko Barbarić, upravitelj samostana braće salezijanaca u Arbanasima. Dane pripreme provele smo u molitvi, razmatranjima te osobnim i zajedničkim prisjećanjem na prve redovničke

dane, Onoga koji nas je pozvao i za kim smo krenule te na Božje vodstvo tijekom našeg redovničkog života.

Bog nas je izabrao, pozvao nas imenom i poslao svjedočiti njegovu ljubav. U tom smislu gledamo na svoju osobnu povijest kao dio povijesti spasenja, naglasio je don Mirko.

Nezaobilazan dio redovničkog puta je molitva. Don Mirko je istaknuo nužnost osobne i zajedničke molitve koja nas nosi kroz teške trenutke života. Uzor molitve nam je Blažena Djevica Marija koja je primjer potpunog predanja Gospodinu, povjerenja u Božju Riječ i poniznog služenja drugima, osobito u teškim trenucima.

Govoreći o franjevačkoj duhovnosti don Mirko je istaknuo dva vida: savršeno

služenje i odnos prema sestrici smrti. Savršeno služenje pojasnio je kroz dijalog sv. Franje i brata Leona iz kojeg proizlazi da se savršeno služenje i predanje ostvaruje upravo u najnepovoljnijim okolnostima. Odnos sv. Franje prema smrti pokazuje nam koliko je ovaj svetac bio ispunjen vjerom i uronjen u Božju volju. Smrt je za njega smireni prijelaz u sigurno, u vječni dom koji nam je Bog pripremio, naglasio je don Mirko.

U razmatranjima nas je don Mirko potaknuo da se osvrnemo na važne trenutke vlastitoga života u kojima smo prepoznale Božji milosni zahvat te da svoju osobnu povijest promatramo u povezanosti s poviješću zajednice. Usmjerio nas je na zahvalno prisjećanje na osobe koje su nam obilježile životni put i bile nam uzor i svjedoci življenja evanđelja, ali i na promišljanje o tome kako smo, kao pojedinci i zajednica, odgovarali na potrebe ljudi te kako se u našem životu međusobno prožimaju sloboda, zajednica i poslanje.

S velikom zahvalnošću sabirale smo ovih dana sve milosti i dobra koja smo Božjom

pomoći sijale u svojim službama, svjesne da su mnogi plodovi oku nevidljivi.

Duhovna priprava okrunjena je jednodnevnom izletom u povijesni grad Nin, gdje se sestrama pridružila i provincijska predstojnica s. Lidija Bernardica Matijević. Tijekom obilaska, sestre su uputile posebnu molitvu i zahvalu Gospi od Zečeva.

Na središnjoj proslavi euharistijsko slavlje u samostanskoj kapeli na Lovretu predslavio je fra Domagoj Runje, u koncelebraciji s osmoricom svećenika, suradnika i prijatelja zajednice. Svečanosti euharistijskog slavlja i ovom je prigodom pridonio Zbor lovretskih sestara pod ravnanjem s. Lidije

Bernardice Matijević i uz orguljsku pratnju s. Nedjeljke Milanović Litre.

Tumačeći u homiliji biblijski smisao riječi *srce*, fra Domagoj je pojasnio kako ona u Svetom pismu označava središte čovjekova bića iz kojega proizlaze njegove misli, riječi i djela. Stoga nas i Isus upozorava na njegovu važnost. Bog otajstva kraljevstva objavljuje malenima, onima koji poput djece imaju potpuno povjerenje u njega. U duhovnom smislu pozvani smo čitav svoj život živjeti u potpunom povjerenju i poznavanju Boga kao svoga Oca, gradeći odnos sinovstva prema Njemu. To nije odnos roba i gospodara, niti odnos opterećen izvanjskim iskazivanjem poštovanja

različitim žrtvama i obredima nego život djece Božje koja čine djela svojega Oca, naglasio je fra Domagoj.

Osvrćući se na Isusov poziv da uzmemo njegov jaram na sebe, fra Domagoj je poručio kako u nošenju životnoga jarma nikada nismo sami. Isus se zajedno s nama upreže u isti jaram te upravo zato životno breme postaje lakše nositi. „Kada se životni jaram nosi u zajedništvu s Kristom, sa sestrama i braćom, tada taj jaram postaje sladak, a breme lako. Jaram i dalje ostaje jaram, breme i dalje ostaje breme, ali donosi veliki i slatki životni plod“, istaknuo je.

Povezujući evanđeosku poruku s proslavom jubileja redovničkih zavjeta, naglasio je da sestre koje slave značajne obljetnice svoga redovničkog poziva nisu same nosile

teret života i poslanja, nego su ga nosile s Kristom i u zajedništvu sa svojim sestrama.

Isus svoje srce, središte svoga bića opisuje kao krotko i ponizno. Krotkost označava način na koji se ponašamo prema ljudima, a poniznost našu svijest o sebi u odnosu prema Bogu i prema ljudima, naglasio je fra Domagoj. Na današnju svetkovinu pozvani smo učiti se od njegova krotkog i poniznog srca kako bismo u svim područjima života, osobito u međuljudskim odnosima, bili autentičan znak prisutnosti Božje ljubavi u ovome svijetu, zaključio je fra Domagoj.

Okrijepljeni Božjom riječju i euharistijskim zajedništvom, slavlje smo nastavili u radosnom franjevačkom ozračju.

s. Mirjana Puljiz

s. Radoslava Bralo

Sestra Radoslava Bralo, krsnim imenom Marija, rođena je 25. lipnja 1948. godine u Čukliću, od oca Ive i majke Cvite, rođ. Milić. Prisjećajući se djetinjstva, s posebnom zahvalnošću govori o jednostavnom, toplom i vjerom prožetom obiteljskom ozračju u kojemu je odrastala. Okružena brižnim, iskrenim, bogobojaznim i pobožnim roditeljima, braćom i sestrama, postupno je sazrijevala u otvorenosti Božjem pozivu.

U četrnaestoj godini života pridružuje se Družbi Školskih sestara franjevaka u Splitu, gdje započinje njezin redovnički hod. Privremene zavjete polaže 1967., a doživotne 1972. Od početka je njezino redovničko služenje bilo obilježeno raspoloživošću, spremnošću

na premještaje i prihvaćanjem službi koje su joj bile povjeravane – a bilo ih je dovoljno, različitih i odgovornih.

Susret s velikom redovničkom zajednicom za nju je značio ulazak u potpuno nov način života. Osluškiivanje onoga što se od nje očekuje, učenje, prihvaćanje pravila i svakodnevnih dužnosti obilježili su njezine prve redovničke korake. Nije sve bilo jednostavno ni odmah razumljivo, ali je s vremenom, učeći od starijih, iskusnijih i odgovornih sestara, usvajala ono što je prepoznavala kao vrijedno i dobro.

Govoreći o prošlim vremenima i današnjici, s. Radoslava ne želi ih olako uspoređivati niti jedno vrijeme proglašavati boljim od drugoga. Svako vrijeme, kaže, nosi svoje breme, ali

i otvara nove poglede na život i poslanje zajednice. Upravo se zato ne zaustavlja na onome što je bilo teško, nego s radošću pamti dobro koje je doživjela i nastojala ugrađivati u vlastiti život. Iako bi nekim situacijama danas možda pristupila drukčije, ističe da ništa od proživljenoga ne bi mijenjala.

Posebno mjesto u njezinu životu zauzima odlazak u inozemstvo ubrzo nakon novicijata. Djelovala je u Glonnu, Frankfurtu i Münchenu, gdje se našla pred odgovornim dužnostima, no prihvaćala ih je s povjerenjem i spremnošću da uči. Bila je njegovateljica, a potom radila i kao odgojiteljica u vrtiću. U Rottenbuchu i Münchenu je završila Strukovnu akademiju za socijalnu pedagogiju. Različiti izazovi postali su za nju prigoda za rast, izgrađivanje vlastitoga stava i načina djelovanja te za dublje spoznavanje i prihvaćanje same sebe i drugih.

Po povratku u domovinu svoje je redovničko poslanje nastavila u različitim zajednicama: na Lovretu u Splitu, u Imotskom, u zagrebačkoj Istarskoj ulici i na Jordanovcu te u Zadru. Na Filozofskom fakultetu u Zagrebu završila je jednopredmetni studij pedagogije te stekla diplomu diplomiranog pedagoga. Povjeravane su joj različite službe: pomoć u kući, rad u Kršćanskoj sadašnjosti te ravnateljstva služba u dječjem vrtiću. Službu provincijske savjetnice obnašala je u jednom mandatnom razdoblju, dok je u dva navrata bila kućna predstojnica. Od 2023. godine živi i djeluje u Pagu, gdje obavlja službu sakristanke. U svim tim mjestima i službama nastojala je, a i danas nastoji, živjeti ono što je u redovničkoj zajednici postupno usvajala: odgovornost, jednostavnost, radinost i raspoloživost za potrebe zajednice.

Sa zahvalnošću spominje i sestre koje su joj bile poticaj i oslonac u redovničkoj formaciji. Pamti ih kao dobrotive, pobožne i zauzete osobe koje su svojim radom, molitvom i primjerom pomagale mlađim sestrama oblikovati vlastiti stav i odnos prema drugima. Sjećanje na njih i njihovo svjedočanstvo ostali su joj trajni poticaj da i sama živi odgovorno, jednostavno i predano.

S. Radoslava i danas ističe da je učiti uvijek dobro i potrebno, ma koliko tko godina imao. Živi, moli i radi oslonjena na ono što je primila u obitelji, u redovničkoj zajednici i tijekom dugih godina služenja. U njezinim se riječima prepoznaje vedrina osobe koja zna da se redovnički život gradi iz dana u dan: molitvom, radom, prihvaćanjem, ustrajnošću i zahvalnošću. Zaključno naglašava koliko je važno uvijek i u svemu očuvati pouzdanje u Boga te se, po zagovoru Blažene Djevice Marije i svetoga Franje, prepustiti Njegovu vodstvu i milosti.

U godini u kojoj obilježava šezdeset godina redovničkoga života, s. Radoslava svoj životni hod parafrazira riječima apostola Pavla: „Dobar sam boj bila, trku još nisam završila, ali vjeru sam do ovoga trenutka sačuvala...” U tim riječima prepoznaje vlastito iskustvo vjernosti, ustrajnosti i zahvalnosti za sve ono što je tijekom dugih godina primala, učila, živjela i drugima darivala.

Osvrt s. Radoslave na šezdeset godina redovničkoga života svjedočanstvo je vjernosti koja se očituje u svakodnevicu. Želeći ostati vjerna dobru koje je prepoznavala i primala, oslonjena na Boga, zahvalni pogled na protekle godine sažima u vjeri da *sve može u Onome koji je voli i jača.*

s. Marina Fuštar

S. Emanuela Ercegovac

S. Emanuela, krsnim imenom Ana, rođena je 1. siječnja 1949. u Kijevu, od oca Jure i majke Tome, kao najstarije od četvero djece. U malenom mjestu podno Dinare odrastala je u ozračju jednostavnog života, rada, obiteljskog zajedništva i molitve. Ondje je započeo njezin životni hod, oblikovan vjerom i svakodnevicom obiteljskoga doma. U tom ozračju vjere i jednostavne pobožnosti obitelj je redovito sudjelovala u misnim slavljinama, a o pojedinim svetkovinama i blagdanima odlazilo se i na proštenja u okolna mjesta. Posebno se prisjeća odlaska na jedno takvo proštenje na blagdan sv. Ane u Kosovu kod Kijeva. S. Emanuela kazuje kako je za vrijeme mise ispred nje stajala časna sestra, a

ona je bila toliko zaokupljena njezinom pojavom da je poželjela dotaknuti njezin habit. Ne tumači to velikim riječima. Uz blagi smiješak pojašnjava kako je bila usredotočena više na časnu nego na kip sv. Ane. Taj joj se prizor duboko urezao u pamćenje i ostao povezan s prvim nesvjesnim slutnjama redovničkoga poziva.

U petnaestoj godini, 10. veljače 1964., Ana je stupila u samostan Školskih sestara franjevki u Splitu. Na blagdan Male Gospe 1966. godine primljena je u novicijat i dobila redovničko ime s. Emanuela. Prve redovničke zavjete položila je 9. rujna 1967., a doživotne 20. kolovoza 1972. u Splitu.

Redovnički put s. Emanuele obilježen je brojnim premještajima i službama koje su, premda skromne i nenametljive, bile važne za svakodnevni život zajednica u kojima je djelovala. Tijekom minulih šest desetljeća obavljala je poslove u kuhinji i sakristiji te brinula o pranju i uređivanju rublja. Prihvaćajući ono što joj je po redovničkoj poslušnosti bilo povjeravano, živjela je i djelovala u devet različitih podružnica: franjevačkom samostanu na Poljudu u Splitu, franjevačkom samostanu i svetištu Majke Božje Lurdske u Zagrebu, franjevačkom samostanu u Sinju, franjevačkom samostanu u Imotskome, samostanu franjevac trećoredaca u Odri, sjemeništu „Zmajević“ u Zadru, samostanu sv. Mihovila u Zadru, samostanu franjevac konventualaca na Obali u Splitu te samostanu Male braće u Dubrovniku. Posljednje dvadesetdvije godine, od 2004., živi i djeluje u našem samostanu na Jordanovcu.

Kroz četrnaest službenih postaja, u devet različitih podružnica, moguće je pratiti tihu povijest prihvaćanja, služenja i vjernosti. Svaka je od tih postaja imala svoje zahtjeve, ljude i okolnosti, ali i isto središte: nastojanje da bude prisutna, na usluzi i vjerna. Među podružnicama posebno mjesto zauzima Poljud, kojemu se tijekom godina više puta vraćala i za koji sama kaže da je obilježio njezin život. Poljud je bio je i njezina prva podružnica nakon dolaska u samostan.

Gledajući unatrag, s. Emanuela o svome redovničkom hodu govori jednostavno i s malo riječi. Nije sve razumjela, niti je sve uvijek bilo lako, ali je prihvaćala ono što joj je bilo povjeravano. Čini se da upravo ta jednostavnost sabire mnogo toga: vrijeme u kojem se živjelo drukčije, odgoj u kojem se poslušnost podrazumijevala te osobna spremnost da se, korak po korak, život daruje ondje gdje je zajednici bilo potrebno.

Svjesna da je autentičnih uzora malo, govori da na svome redovničkom putu pamti dvije osobe koje su joj u prvim danima pristupile strpljivo, s ljubavlju, razumijevanjem i potporom.

Nisu je samo poučavale dužnostima, nego su joj pomagale rasti u redovničkom životu. Iako su obje već preminule, zahvalnost prema njima nije ostala samo u sjećanju: i danas, barem jedanput godišnje, najčešće o njihovu imendanu, za njih prikaže svetu misu zahvalnicu. Ta zahvalnost, sačuvana kroz desetljeća, pokazuje koliko je to iskustvo značilo za njezin život.

S. Emanuela ne idealizira ni prošlost ni sadašnjost. Mišljenja je da nije sve bilo dobro nekada, kao što nije sve dobro ni danas. Takav stav proizlazi iz životnoga iskustva. Nakon šezdeset godina redovničkoga života čovjek, čini se, više nema potrebu uljepšavati stvarnost. U njoj prepoznaje ono što ostaje: Božju vjernost, snagu zajedništva, smisao požrtvornosti i mir koji proizlazi iz molitve. A molitva je i danas središte njezina dana. Između zajedničkih časova molitve često je se može zateći u samostanskoj kapeli. Nakon uobičajenih obveza najprije zastane pred Gospodinom. Jednostavno kaže: *Tek kad sve izmolim, mogu mirno na počinak*. U toj se rečenici prepoznaje njezin odnos prema danu, obvezama i molitvi: ono što je proživljeno predaje se Bogu, a mir se prima u njegovoj blizini.

Život s. Emanuele može se doista čitati kao tiha povijest vjernosti. Njezin doprinos nije obilježen velikim javnim djelima, nego brojnim godinama služenja u posve svakodnevnim poslovima. Ljudski gledano — ništa posebno. Ipak, vjerujem da je s. Emanuela u tu običnost unosila i da još uvijek unosi Božji duh. U običnosti njezinih dana ocrtava se smisao Bogu posvećena života.

Priredila: s. Diana Dolić

S. Natalija Vučković

S. Natalija Vučković, krsnim imenom Kata, rođena je 16. veljače 1949. u Sinju, u Podvarošu, u obitelji Stipe i Ane r. Mastelić. Odrastajući u brojnoj i pobožnoj obitelji, već je od najranije dobi usvajala vrijednosti odgovornosti, rada i brige za druge. Obiteljski dom bio je prožet molitvom, međusobnim poštovanjem i požrtvovnošću, dok je obitelj održavala bliske veze s redovničkim zajednicama. Iskustva stečena u doticaju s posvećenim osobama ostavila su dubok trag u njezinu srcu. Sjeme poziva, posijano u tim ranim godinama, polako je sazrijevalo i donosilo plodove.

Bliskost sa sinjskim redovnicama i čvrsti vjerski temelji koje je u obitelji stekla prirodno su mladu Katu usmjerili prema životu posvećenom Bogu. Poziv na samostanski život odjeknuo je u njezinu biću nakon pučkih misija u Sinju. Bio je, kako svjedoči, vrlo jasan te u njega nikada tijekom života nije posumnjala niti se u njemu pokolebala. Iako je, zbog njezinog živahnog karaktera, njezina namjera da postane redovnicom mnoge iznenadila, čvrsta je odluka donesena. Kada su je sumještani „po domaću“ upitali *u koje će časne*, bez oklijevanja je odgovorila: *U naše*, misleći pritom na, *one koje mole ispred slike Čudotvorne Gospe Sinjske*. Put do njih vodio je kroz vrata lovretskog samostana na koja je najesen 1964. godine i pokucala te s pouzdanjem zakoračila u novi život.

Prva iskustva samostanskoga života stjecala je kao kandidatkinja u franjevačkim samostanima na Poljudu i u Makarskoj. Brojna zajednica sestara u novicijatu učvršćivala je njezin osjećaj pripadnosti zajednici i pružala radost u otkrivanju svakodnevnih ljepota redovničkoga života. Već tada pokazivala je spremnost na služenje, jednostavnost u ophođenju i otvorenost prema svemu što joj je zajednički život donosio.

Po polaganju prvih zavjeta započela je svoju dugu i plodnosnu službu kuharice. Tijekom više od trideset godina služila je u mnogim franjevačkim samostanima: na Svetom Duhu u Zagrebu, u samostanu franjevaca trećoredaca u Odri, franjevačkom samostanu i svetištu Majke Božje Lurdske u Vrbanicevoj, franjevačkom samostanu u Makarskoj i Sinju, samostanu franjevaca trećoredaca na Ksaveru, kao i dvaput kod franjevaca u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Frankfurtu. Služila je i u našim kućama u Trpnju, Sinju i Glagoljaškoj, te u Nadbiskupijskom sjemeništu u Zadru i župi na Klisu. Brojne premještaje i promjene prihvaćala je s raspoloživošću i nutarnjim mirom, ne tražeći ono što bi joj bilo lakše ili ugodnije, nego nastojeći vjerno odgovoriti na potrebe zajednice. Gdje god je bila poslana, nastojala je svoj posao obavljati savjesno, predano i s ljubavlju. Više od šezdeset godina rada obilježili su svakodnevni napori, odgovornosti i odricanja, no ona ih je prihvaćala kao sastavni dio svoga poziva, vjerna u svom posvećenju Bogu i služenju ljudima.

Kao vrsna kuharica ostavila je trag u mnogim zajednicama. Njezina marljivost, gostoljubivost i brižnost očitovale su se ne samo u pripremanju obroka nego i u nastojanju da se svatko osjeti prihvaćenim i dobrodošlim. Osobito je rado pomagala mladim svećenicima kuhajući na slavljinama mladih misa, čega se i danas s posebnom radošću prisjeća. Služila je tiho, nenametljivo i ustrajno, svjesna da se veličina redovničkoga života često skriva upravo u svakodnevnom, naizgled malim djelima ljubavi.

Teret i žegu njezinih dana, ispunjenih napornim radom, oplemenjivala je ljubav prema čitanju. U trenutcima odmora, uz molitvu, napajala je svoj duh osobito duhovnom literaturom koja je bila važno sredstvo njezinog duhovnog rasta. U duhovnosti je, kao i u životu, negovala jednostavnost i vjernost onome bitnome. Uz pobožnosti Gospi Sinjskoj i sv. Josipu, koje je usvojila još u djetinjstvu, središnje mjesto u njezinu životu zauzimali su Božja riječ i euharistija. Iz njih je crpila snagu za svakodnevne obveze, prihvaćanje križeva i izazova te za ustrajnost na putu kojim ju je Gospodin vodio.

Osvrćući se na minuli dugi i bogati redovnički život posebno ističe kako je među svim zajednicama u kojima je živjela, najljepša sjećanja vežu uz sestrinsku zajednicu u franjevačkom samostanu u Makarskoj. Tamo je, kako svjedoči, na poseban način iskusila sklad, međusobno razumijevanje i ljepotu zajedničkog suživota. Ipak, svaka zajednica u kojoj je boravila ostavila je svoj trag i obogatila je novim iskustvima.

Koliko joj to tjelesne snage dopuštaju i danas svoje umirovljeničke dane ispunjava radom, zračeći jednostavnošću i spremnošću na služenje. Njezin život svjedočanstvo je postojane vjernosti pozivu koji je prepoznala u mladosti i kojemu je ostala vjerna kroz sve promjene, kušnje i izazove. Upravo u toj vjernosti, požrtvornosti i tihom predanju krije se ljepota njezina redovničkog života, koji već više od šest desetljeća ostaje svjedočanstvo pouzdanja u Boga i radosnoga služenja bližnjima.

S. Melhiora Biošić

S. Melhiora Biošić, krsnim imenom Neda, rođena je 1. veljače 1949. godine u Zmijavcima pokraj Imotskoga, u obitelji Jure i Mare, rođene Ujević. Odrastala je u brojnoj i duboko vjerničkoj obitelji, blagoslovljenoj sa sedmero djece i troje anđela koji su ih prerano napustili i svoje mjesto pronašli u Božjem naručju. U njihovu domu Bog je uvijek imao središnje mjesto: dan je započinjao i završavao molitvom, a vjera nije bila tek dio svakodnevice, nego njezin temelj i izvor životne snage.

Posebno mjesto u njezinu životu zauzimaio je otac, kojega se i danas s ljubavlju i zahvalnošću prisjeća. Bio joj je autoritet, uzor i oslonac u vjeri. Njegov primjer jednostavne, ali duboke pobožnosti, pouzdanja u Božju providnost i zahvalnog prihvaćanja svega što život donosi ostavio je neizbrisiv trag u njezinom srcu. Njegova prerana smrt duboko ju je pogodila i obilježila njezine mladenačke godine. Upravo nakon njegova odlaska osjetila je snažan poziv na redovnički život, uvjeren da je i očevom molitvom bio pripravljen put kojim ju je Gospodin želio voditi.

Iako o redovničkom životu nije ništa znala, u srcu je nosila sigurnost da je Bog zove. Ni majčina zabrinutost za njezino zdravlje i želja da najprije završi školovanje nisu je mogli odvratiti od odluke da svoj život potpuno posveti Kristu.

Kandidaturu na Lovretu započela je u jesen 1964. godine. Prvi koraci u redovničkom životu nisu bili laki. Privikavanje na novu sredinu i samostanski način života donosili su izazove, no ostala je vjerna odluci koju je često izražavala riječima upućenima majci: „Ne idem u samostan da meni bude dobro, nego da služim Bogu.“

Nakon polaganja prvih zavjeta zajednica ju je poslala na podružnicu u Glon, gdje je započela službu njegovateljice. Bio je to početak dugogodišnjega apostolata služenja bolesnima i potrebitima. U novoj zemlji, daleko od doma, bez poznavanja jezika i običaja te uz zahtjevan rad i skromnu duhovnu pratnju, suočila se, kao mlada redovnica, s kušnjama. Upravo u njima učvrstilo se njezino zvanje, a ljubav prema Bogu rasla. Nakon godine školovanja u Münchenu još je četiri godine djelovala u Bad Tölzu.

Po povratku u Domovinu 1975. godine kratko je vrijeme boravila na ispomoći u župi Klis, a zatim se vratila u provincijsko središte, gdje je njegovala bolesne sestre i istodobno se školovala za medicinsku sestru. Nakon završetka školovanja, 1981. zapošljava se u centralnom laboratoriju Opće bolnice u Zadru gdje će ostati sve do svog umirovljenja 2014. godine.

Zahtjevan posao, s čestim dežurstvima i prekovremenim radom s. Melhiora je, kao i sve ostalo što joj je bilo povjereno, obavljala odgovorno i savjesno, ne štedeći vrijeme ni snagu. Ljubav prema Bogu pretakala se u gorljivost služenja vidljivog u svemu što je činila. U sredini koja često nije bila sklona otvorenom življenju vjere, njezino autentično kršćansko svjedočanstvo ostavljalo je dubok trag na kolege i suradnike. U jednostavnosti svakodnevnih susreta i vjernosti vlastitom pozivu postajala je tako oruđe Božje blizine mnogim ljudima.

U traženju novih mogućnosti za dobro, uz redovite je obveze postupno preuzimala brojne humanitarne, pastoralne i organizacijske aktivnosti. Sudjelovala je u organizaciji hodočašća, dobrotvornih akcija i različitih inicijativa na razini mjesne Crkve. Ondje gdje je prepoznala potrebu, nastojala je biti prisutna i pomoći. Posebno mjesto u njezinu apostolatu, uz brigu za bolesnike, zauzimala je skrb za umiruće, koje je pratila s pažnjom, suosjećanjem i dubokom vjerom, nastojeći ih pripremiti za susret s Gospodinom.

Na poticaj tadašnjega zadarskog nadbiskupa mons. Marijana Oblaka, 1994. godine pokrenula je djelovanje Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara Zadar. Njezina predanost, organizacijske sposobnosti, ustrajnost i osjetljivost za potrebe čovjeka utkane su u djelovanje Udruge od samih početaka. Tijekom godina Udruga je, u crkvenim i građanskim krugovima, postala prepoznatljiva po humanitarnom radu i promicanju cjelovitoga pristupa bolesniku, povezujući stručnu pomoć s duhovnom skrbi. Sve učinjeno bilo je, kako kaže, u ljubavi i za Ljubav, Bogu na slavu i čast. Unutar Udruge, od njezinog osnutka, s. Melhiora predvodi molitvenu zajednicu te tijekom cijele godine organizira duhovne obnove i animira tjedne molitvene susrete.

Snagu za sve životne zadaće crpila je iz duboke i ustrajne molitve. Ona je bila izvor iz kojega je rasla njezina vjera i oblikovalo se njezino služenje. Živeći svoje redovničko geslo „Sve mogu u Onome koji me jača“, ostala je svjesna da je svaki dar primljen od Boga i da se čovjek nema čime hvaliti. Sve je milost.

Odlaskom u mirovinu s. Melhiora nastavila je svoje služenje bolesnima njegujući svoje susestre u našoj zajednici u Arbanasima. Posebno mjesto u njezinoj svakodnevici danas zauzima briga o njezinoj rođenoj sestri, s. Miljenki, koja je već godinama potpuno ovisna o tuđoj pomoći. Bolest njezine sestre postala je i njezin svakodnevni križ, nošen s ljubavlju i ukrašen brojnim blagoslovima. Prostor je to u kojem se na osobit način očituju snaga ljubavi, vjernost i predanje.

Danas s velikom zahvalnošću gleda na prijeđeni put, prepoznajući u svemu Božju providnost i ljubav. S poštovanjem i zahvalnošću prisjeća se svih ljudi i iskustava koja su je oblikovala, osobito svojih roditelja i obiteljskog doma, iz kojega je ponijela čvrste temelje vjere i ljubav prema Bogu, koji je ostao središte njezina života. Slijedeći Njegov put, čovjek se ne može izgubiti. Gospodin je uvijek ispred nas, s nama i za nas; naše utočište i snaga, zaključuje s. Melhiora.

s. Marina Fuštar

JEKA IZ AFRIKE

Stupovi razvoja Misije

Prvi svibnja ove je godine, za nas sestre u Misiji u DR Kongu, bio poseban i vrlo značajan dan. Na spomendan sv. Josipa Radnika okupilo se 36 sestara iz naših pet zajednica — četiri iz DR Konga i jedna iz Ugande — u našoj kući u Ngubi u Bukavuu.

Program susreta bio je podijeljen u tri dijela: radni dio s izlaganjem i radom u skupinama, euharistijsko slavlje i sestrinski ručak te predlaganje nove Povjerenice Misije.

Susret smo započele molitvom i zazivom Duha Svetoga. Potom su sestre iz zajednice u Luhwinji održale izlaganje na temu *Glavni stupovi razvoja Misije*. Naglasile su kako razvoj Misije počiva prvenstveno na ljubavi prema Kristu i bližnjemu, a ostvaruje se kroz tri temeljna područja: osjećaj i svijest pripadnosti zajednici, komunikaciju u sestrinskoj zajednici, transparentnost i ustrajnost u ostvarivanju projekata.

Sestre koje su izlagale posebno su istaknule važnost osjećaja pripadnosti zajednici, jer upravo ona pomaže sestri razvijati osobni identitet i svijest da je članica redovničke obitelji. Dobra sestrinska komunikacija pridonosi međusobnoj otvorenosti, razmjeni ideja i promišljanju redovničkog života, što učvršćuje redovnički poziv i ljubav prema Bogu i bližnjemu. S druge strane, nedostatak povjerenja otežava otvorenost među sestrama, a time trpi i sestrinska ljubav. Kada među sestrama vlada ljubav, raste međusobno razumijevanje i poštovanje, što dodatno izgrađuje i učvršćuje zajedništvo.

Nakon izlaganja slijedio je rad u skupinama u kojima smo razmijenile mišljenja o konkretnim pitanjima vezanima uz život i razvoj Misije te iznijele svoje prijedloge, nastojeći ostati vjerne nadahnuću i karizmi utemeljiteljice Majke Margarite.

Euharistijsko slavlje predslavio je otac Vincent Van Haelst, isusovac. Zajedništvo hranjeno oko euharistijskog stola nastavilo se i tijekom zajedničkog objeda.

U poslijepodnevnom satima uslijedio je treći dio susreta: prijedlozi za izbor nove Povjerenice sestara Misije. Nakratko smo se povezale na daljinu sa s. Lidijom Bernardicom Matijević, provincijskom predstojnicom, kao i sa sestrama članicama Misije koje trenutno borave u Splitu: s. Erikom Dadić, s. Theresittom Nshbole Mufuliru i s. Gisele Cirhuza Bachiyunj-uzi. S. Lidija uputila nam je prigodni nagovor, nakon čega smo pročitale pisma Vrhovne

i Provincijske predstojnice poslana za ovu prigodu. Potom smo, u duhu osobne slobode i odgovornosti, iznijele i sabrale svoje savjetodavne prijedloge za novu Povjerenicu Misije. Susret smo završile zahvalnom molitvom.

Bogu hvala za sve! Neka naši životi, rad i razvoj Misije uvijek budu Njemu na slavu!

s. Edith Bwemere Buhendwa

NAŠI POKOJNICI

S. M. Lucija Lagator

Ja znadem dobro: moj Izbavitelj živi i posljednji će on nad zemljom ustati. (Job 19,25)

Okrijepljena svetim sakramentima, dana 1. travnja 2026. godine u Splitu, u 84. godini života i 64. godini redovništva blago je u Gospodinu usnula naša draga s. Lucija Lagator.

Sprovod drage nam pokojnice bio je 7. travnja 2026. godine u 14,45 sati u Splitu na groblju Lovrinac. Sveta misa zadušnica slavila se nakon sprovoda u samostanskoj kapeli na Lovretu.

Oproštajni govor

S. Lucija Lagator tiho je napustila ovaj svijet u noćnim satima 1. travnja 2026. godine. Prije nekoliko mjeseci primijetili smo da joj se zdravstveno stanje pogoršava, ali nadali smo da će biti bolje. S. Lucija je svakim danom bila zamišljenija, a mi smo shvaćali da je ovoga puta u pitanju teška bolest. Ovo posljednje stanje bolesti trajalo je kratko. Okrijepljena svetim sakramentima, okružena pažnjom sestara, vrlo smirena i pomirena s neizlječivom bolešću uputila se ususret Gospodinu.

Jela Lagator rođena je 15. kolovoza 1942. godine u Unešiću od oca Marka i majke Ane rođene Dželalija. U vjerski osviještenoj obitelji dobila je prve kršćanske pouke na kojima je gradila i oblikovala životne stavove. U dokumentu *Svjedodžba ponašanja* župnik franjevac ističe da je Jela “vrlo dobrog ponašanja, uprav uzornog”. Završivši pučku školu, Jela započinje kandidaturu 13. listopada 1960., postulatoru 1962., novicijat 1962. godine. Prve redovničke zavjete polaže 1963., a doživotne 1968. godine u provincijskom središtu u Splitu.

S. Lucija je proslavila 60 godina redovničkih zavjeta, a domaćinsku službu obavljala je u Zadarskom sjemeništu, Zadarskoj nadbiskupiji, Caritasovom Domu u Glonnu, Franjevačkom

sjemeništu u Sinju, Omišu, Franjevačkom samostanu Dobri u Splitu, zajednici u Unešiću, zajednici u Sinju te na Lovretu. U 63 godine redovničkog života imala je 15 premještaja.

Sestra skromnih zahtjeva, u mlađim godinama vrlo okretna, s. Lucija je imala zanimljiv život. Rođena je na Veliku Gospu u jeku Drugog svjetskog rata. Posljednji put je bila u blagovaonici u zajedništvu sa svim sestrama na Božić. Umrla je na Veliku srijedu, u vrijeme tajanstvene tišine i pripreme za Vazmeno trodnevlje. Ukop je bio na Vazmeni utorak, kad misno čitanje usmjerava pogled prema odvaljenom kamenu s groba te Kristovu uskrsnuću kao događaju spasenja.

S. Lucija je bila sestra čije zanimanje je bilo potpuno okrenuto životu Crkve. Nije prošao dan da nije pratila novosti iz svih biskupija i samostana. Provela je veliki dio radnog vijeka sa đacima sjemeništarcima. Suosjećala je s potrebama mladih, razumjela i opravdavala nestašnosti odrastanja, pratila ih i molila za njih. Posebno su joj na srcu bile molitve za duhovna zvanja. U posljednjim godinama zabrinjavao ju je slab odaziv mladih. Nije mogla razumjeti razloge, ali utjecala se molitvi, svojoj trajnoj i vjernoj prijateljici. U njezinoj sobi, čak i na hodniku ispred sobe morala je trajno gorjeti svijeća za duše u čistilištu. Nikada nije zaboravljala prikazivati molitve i mise za pokojne.

S iznimnim zanimanjem pratila bi naše imendane, zagovore svetaca, podsjećala na važne datume, molila za djevojke koje su pred odlukom za samostan, za naš pomladak, za redovničke obljetnice. Pratila je životnu dinamiku naše provincije, kao i cijele Crkve. Sve je pratila i izvještavala nas. Sestre koje su je bolje poznavale, znale su da se njezini stavovi teško mogu promijeniti. Sve je proživljavala iskustveno, a sasvim je sigurno da nije imala skrivenih misli. Ono što je razumjela, to je i govorila. Ništa nije ostalo za rezervu, za kalkulaciju, za naknadno djelovanje. Sve je bilo vidljivo: i radost i žalost, i ljudska slabost i pomirenje. Po tomu ćemo je pamtiti.

Voljela je svoju obitelj u kojoj je stekla kršćanske korijene, čvrste stavove, osviještenost i životno oblikovanje.

Draga s. Lucija, vjerujem da si s velikim predanjem otišla svom Gospodinu i da te On primio. Rekla si da se predaješ u Njegove ruke. Sada je došlo vrijeme da nas odozgor gledaš i podržavaš. Kako si do sada bezrezervno živjela za našu redovničku zajednicu, tako ćeš sigurno i nadalje. Vidjet ćeš ono što mi još ne možemo. A mi ćemo s ove zemaljske strane još odrađivati životne zadatke dok Gospodin ne odredi da se sretnemo s tobom.

Uime svih sestara Provincije Presvetog Srca Isusova izražavam iskrenu sućut obitelji pokojne s. Lucije. Pokoj vječni daruj joj, Gospodine!

s. Lidija Bernardica Matijević,
provincijska predstojnica

Sestre naše Družbe

S. M. Lucija Lagator, živjela 83 godine, u Družbi 63 godine
preminula 1. travnja 2026., Split

S. M. Maria Angela Dekanić, živjela 81 godinu, u Družbi 55 godina
preminula 19. svibnja 2026., Gorizia

Rodbina sestara

Ante Anić, otac naše s. Rebeke, preminuo 9. travnja 2026.

Rade Damjanović, brat naše s. Gracije, preminuo 16. travnja 2026.

Anica Jukić, sestra naše s. Božene, preminula 11. svibnja 2026.

Zahvale

U devedesetoj godini života, 9. travnja 2026. godine u vječnost je prešao moj dragi otac Ante Anić. Premda je bilo očito da se kraj bliži, njegov prijelaz nas je iznenadio jer je dan prije nakon dugo vremena mogao komunicirati i sa sestrom i sa mnom. Bog je i njemu i nama udijelio milost da se na neki način oprostimo. Navečer je zaspao i više se nije probudio.

U ime svoje sestre Nataše i u svoje ime osobito zahvaljujem zajednici sestara u Arbanasima u Zadru na razumijevanju i podršci koje su nam iskazivale tijekom cijele tatine bolesti, kao i na mogućnosti da se i ovoga puta karmine održe u našem samostanu. Gostoprimstvo sestara, njihova nenametljiva ali srdačna prisutnost svaki put ostavi dubok dojam na rodbinu i prijatelje i dugo se prepričava.

U ime obitelji zahvaljujem svim sestrama koje su došle na ispraćaj kao i onima koje iz raznih razloga nisu mogle doći ali su na različite načine izrazile svoju sućut i pratile nas svojim molitvama. Od srca hvala!

s. Rebeka

Drage sestre, 16. travnja 2026. preminuo je moj dragi brat Rade. U svoje ime i u ime svoje obitelji svima vama koje ste nam na bilo koji način izrazile svoju blizinu i sućut iskreno zahvaljujem.

Počivao u miru Božjem!

s. Gracija

Dana 11. 5. 2026. godine blago je u Gospodinu preminula moja sestra u 97 godini. O dužini dana svjedoče brojna događanja počevši od mladosti čiju je generaciju pratio i prisilni rad na prugama. Ratno i poratno stanje utjecalo je da su se i za sakrament Potvrde sabrali i bračni parovi mojih starijih sestara s nama mladima. Vjera nam je uvijek bila oslonac. Anica je odmah po udaji s vrijednim mužem podizala kuću, a i djecu oslanjajući se u svemu na Boga. Domovinski obrambeni rat u kojem su sudjelovali obadva sina donio je puno patnje, straha, neizvjesnosti, ali ni u izbjeglištvu nada ih nije napustila. Bol ju je velika pratila kad je sin završio u Kninskom zatvoru, a muž u izbjeglištvu preminuo. U svim tim događajima bile su uz njih tri kćeri kao i ostala brojna rodbina. Bog je sabrao sve raspršene nakon Oluje i život je osvježen. Anica je promicala dobro i trajnu međusobnu brigu. U ime obitelji iskreno zahvaljujem za izraze sućuti, molitve i blizinu prigodom ispraćaja drage pokojnice.

zahvalna s. Božena

PRILOZI

Otkrivanje Božjeg dara u nama

Poruka pape Lava XIV. za 63. Svjetski dan molitve za zvanja

...Uskrsli je Gospodar povijesti – i naše osobne i povijesti svijeta... I upravo zahvaljujući svjetlu i snazi njegova Duha možemo prepoznati, čak i usred kušnji i kriza, kako naš poziv sazrijeva, odražavajući sve više ljepotu Onoga koji nas je pozvao, ljepotu rođenu iz vjernosti i povjerenja, usprkos ranama i padovima.

Draga braćo i sestre, predragi mladi!

Pod vodstvom i zaštitom Uskrslog Isusa, na Četvrtu vazmenu nedjelju, koja je poznata i kao Nedjelja Dobrog Pastira, slavimo 63. Svjetski dan molitve za zvanja. Milosna je to prigoda da podijelim s vama neka razmišljanja o duhovnoj dimenziji poziva, shvaćenog kao otkrivanje Božjeg besplatnog dara koji cvjeta duboko u srcu svakog od nas. Krenimo, stoga, zajedno putem istinski lijepog života, koji nam pokazuje Pastir!

Put ljepote

U Ivanovu Evanđelju Isus sebe doslovno naziva „lijepim pastirom“ (Iv10,11). Taj izraz označava savršenog, istinskog i uzornog pastira, budući da je spreman položiti svoj život za svoje ovce, očitujući tako Božju ljubav. Pastir je to koji budi udivljenje: onaj tko ga promatra otkriva da život postaje uistinu lijep kad se ide za njim. Da bi se upoznalo tu ljepotu, tjelesne oči ili estetski kriteriji nisu dovoljni: potrebni su kontemplacija i produhovljenost (interiornost). Samo onaj tko zastane, sluša, moli i prihvaća njegov pogled može s pouzdanjem reći: „Vjerujem u nj, s njim život može biti uistinu lijep; želim ići putem te ljepote“. A najčudesnije je to što, jednom kad postanemo njegovim učenicima, i sami postajemo „lijepi“: njegova ljepota nas preobražava. Kao što piše teolog Paul Florenski, askezom se ne postaje „dobrom“, već „lijepom“ osobom. Prepoznatljivo obilježje svetaca, uz dobrotu, upravo je ta blistava duhovna ljepota koja zrači iz onih koji žive u Kristu. Tako se kršćanski poziv otkriva u svoj svojoj dubini: to je udioništvo u Kristovom životu, dijeljenje njegova poslanja i zračenje istom ljepotom kojom On zrači.

Tu unutarnju komunikaciju života, vjere i smisla iskusio je i sveti Augustin, koji u Knjizi trećoj svojih *Ispovijesti* – dok izlaže i ispovijeda svoje grijeh e i propuste iz mladosti – kaže za Boga: „Ti si bio dublje u meni od moje najdublje nutrine“. Onkraj samosvijesti, on otkriva ljepotu Božjeg svjetla koje ga vodi u tami. Augustin opaža Božju prisutnost u najdubljim porama svoje duše, a to uključuje njegovo razumijevanje i iskustvo važnosti njegovanja vlastite nutrine kao prostora za odnos s Isusom, kao puta kojim se Božja ljepota i dobrot a mogu iskusiti u vlastitom životu.

Taj se odnos gradi u molitvi i tišini i, ako ga se njeguje, otvara nam se mogućnost prihvaćanja i življenja dara poziva, koji nikada nije nešto nametnuto ili pak unaprijed utvrđeni

obrazac kojeg se jednostavno valja pridržavati, već je to plan ljubavi i sreće. Briga oko vlastite nutrine: to je točka od koje valja hitno krenuti u pastoralu zvanja i uvijek novoj predanosti evangelizacije!

U tom duhu pozivam sve: obitelji, župe, redovničke zajednice, biskupe, svećenike, đakone, vjeroučitelje, odgojitelje i vjernike laike, da još revnije prionu stvaranju povoljnih uvjeta koji omogućuju prigrliti, ojačati, štiti i prati taj dar, kako bi mogao donositi bogate plodove. Samo ako naša okruženja budu odisala živom vjerom, stalnom molitvom i bratskim zajedništvom, Božji poziv će se moći probuditi i sazrijevati te postati put sreće i spasenja za pojedince i za svijet. Dok kročimo putem koji nam je pokazao Isus, lijepi Pastir, učimo, dakle, bolje upoznati sebe same i izbliza upoznati Boga koji nas je pozvao.

Uzajamno poznavanje

„Gospodar života poznaje nas i obasjava naša srca svojim pogledom ispunjenim ljubavlju.“ Svaki poziv, naime, može proizići samo iz svijesti i iskustva Boga koji je Ljubav (usp. 1 Iv 4,16): On nas poznaje do dna duše, izbrojao je vlasi na našim glavama (usp. Mt 10,30) i za svakoga od nas predvidio jedinstveni put svetosti i služenja. No, to poznavanje uvijek mora biti uzajamno: i mi smo pozvani upoznati Boga kroz molitvu, slušanje Božje riječi, sakramente, život Crkve i darivanje samih sebe svojoj braći i sestrama. Valja nam se ugledati u mladog Samuela, koji je noću, možda neočekivano, začuo Gospodinov glas i, uz Elijevu pomoć, naučio ga prepoznati (usp. 1 Sam 3,1-10). Tako i mi moramo stvarati prostore unutarne tišine kako bismo shvatili što je Gospodin naumio za nas da nađemo sreću. Nije riječ o apstraktnoj intelektualnoj spoznaji ili znanju koje valja steći, nego o osobnom susretu koji mijenja život. Bog prebiva u našim srcima: poziv je prisni dijalog s onim koji nas poziva – unatoč ponekad zaglušujućoj buci svijeta – pozivajući nas da odgovorimo s istinskom radošću i velikodušnošću.

„Noli foras ire, in te ipsum redi, in interiore homine habitat veritas“ – „Ne idi van, vrati se u sebe sama. Istina prebiva u unutarnjem čovjeku.“ Još jednom, sveti Augustin nas podsjeća koliko je važno naučiti zastati i graditi prostore unutarne tišine kako bismo mogli čuti glas Isusa Krista.

Dragi mladi, slušajte taj glas! Slušajte glas Gospodina koji vas poziva na puni, ostvaren život, iskorištavajući svoje talente (usp. Mt 25,14-30) i pribijajući vlastita ograničenja i slabosti na slavni Kristov križ. Zastanite, stoga, u euharistijskom klanjanju, revno razmatrajte Božju riječ da je možete živjeti u svojoj svakodnevici, aktivno i potpuno sudjelujte u sakramentalnom i crkvenom životu. Na taj ćete način upoznati Gospodina i, u prisnosti svojstvenoj istinskom prijateljstvu, otkriti kako učiniti od svoga života dar, bilo u braku, bilo u svećeništvu, trajnom đakonatu ili pak posvećenom životu: svaki poziv je neizmjeran dar za Crkvu i one koji ga radosno prihvaćaju. Poznavati Gospodina znači, prije svega, naučiti vjerovati njemu i njegovoj providnosti, koja se preobilno izljuje u svakom pozivu.

Povjerenje

Iz znanja dolazi povjerenje, stav rođen iz vjere koji je bitan i za prihvaćanje i za ustrajnost u pozivu. Život se, naime, otkriva kao stalno povjerenja u sebe samog i pouzdanje u Gospodina, pa i kad njegovi planovi poremete naše.

Sjetimo se svetog Josipa, koji, unatoč neočekivanom Djevičinu otajstvu majčinstva, vjeruje u Božji san i poslušna srca prihvaća Mariju i Dijete (usp. Mt 1,18-25; 2,13-15). Josip iz Nazareta oličenje je potpunog povjerenja u Božji plan: vjeruje čak i kad je sve oko njega naizgled bilo obavijeno tamom i neizvjesnošću, kad se činilo da se stvari odvijaju suprotno od očekivanog. Vjeruje i uzda se, siguran u Gospodinovu dobrotu i vjernost. „U svim okolnostima svog života Josip je znao izgovoriti svoj *fiat* (Neka mi bude), poput Marije prigodom Anđelova navještenja i Isusa u Getsemanskom vrtu.“

Kao što nas je naučio *Jubilej nade*, potrebno je njegovati nepokolebljivo i postojano povjerenje u Božja obećanja, nikada se ne predajući očaju, prevladavajući strahove i nesigurnosti, uvjereni da Uskrsli je Gospodar povijesti – i naše osobne i povijesti svijeta: On nas ne napušta u najtamnijim trenucima, već dolazi raspršiti svojim svjetlom sve naše tmine. I upravo zahvaljujući svjetlu i snazi njegova Duha možemo prepoznati, čak i usred kušnji i kriza, kako naš poziv sazrijeva, odražavajući sve više ljepotu Onoga koji nas je pozvao, ljepotu rođenu iz vjernosti i povjerenja, usprkos ranama i padovima.

Sazrijevanje

Poziv, zapravo, nije statičan cilj, već dinamičan proces sazrijevanja, potpomognut blizinom s Gospodinom: biti s Isusom, dopustiti Duhu Svetomu da djeluje u našim srcima i životnim situacijama kroz koje prolazimo te uvijek iznova sagledavati sve u svjetlu primljenog dara – to znači rasti u svom pozivu.

Poput trsa i loza (usp. Iv 15,1-8), tako sav naš život mora biti utemeljen na snažnoj i bitnoj vezi s Gospodinom, kako bi, kroz kušnje i potrebne „rezidbe“, postao sve potpuniji odgovor na njegov poziv. „Mjesta“ gdje se Božja volja najjasnije otkriva i gdje se doživljava njegovu beskrajnu ljubav često predstavljaju istinski bratski odnosi koje možemo uspostavljati tijekom cijelog života. Kako je samo dragocjeno imati dobrog duhovnog vođu koji nas prati u otkrivanju i razvijanju našeg poziva! Kako su samo važni razlučivanje i preispitivanje u svjetlu Duha Svetoga, da bi se poziv ostvario u svojoj ljepoti!

Poziv, dakle, nije nešto što se stječe odmah, nešto što je „dano“ jednom zauvijek. To je, radije, putovanje koje traje, nešto slično ljudskom životu, gdje primljeni dar ne samo treba čuvati, već i njegovati kroz svakodnevni odnos s Bogom kako bi rastao i donosio plodove. „To ima veliku vrijednost, jer sav naš život dovodi u suodnos s Bogom koji nas ljubi i omogućuje nam shvatiti da ništa nije plod besmislenog kaosa, nego da, naprotiv, sve u našim životima može postati odgovor Gospodinu, koji ima divan plan za nas.“

Draga braćo i sestre, predragi mladi, potičem vas da njegovate osobni odnos s Bogom kroz svakodnevnu molitvu i razmatranje nad Božjom riječju. Zastanite, oslušajte, pouzdajte se: na taj će način dar vašeg poziva sazreti, učiniti vas sretnima i donijeti obilne plodove Crkvi i svijetu.

Neka vas Blažena Djevica Marija, uzor unutarnjeg prihvaćanja Božjeg dara i učiteljica molitvenog slušanja, uvijek prati na ovom putu!

Iz Vatikana, 16. ožujka 2026.

Školske sestre franjevke Krista Kralja

LIST DRUŽBE

Godina XL

Svibanj 2026.

Br. 1 (74)

Molitva pape Lava XIV. Sv. Franji

*Sveti Franjo, brate naš, ti koji si prije osamsto godina
išao ususret sestri Smrti kao pomiren čovjek,
zagovaraj nas kod Gospodina.*

*Ti koji si u Raspetomu iz Svetog Damjana prepoznao istinski mir,
nauči nas tražiti u Njemu izvor svakog pomirenja
koje ruši svaki zid.*

*Ti koji si, nenaoružan, prolazio linijama rata
i nerazumijevanja,
daruj nam hrabrost graditi mostove
ondje gdje svijet podiže granice.*

*U ovom vremenu ranjenom sukobima i podjelama,
zagovaraj nas da postanemo mirotvorci:
nenaoružani i razoružavajući svjedoci mira
koji dolazi od Krista.*

Amen.

Generalna kuća

Od posljednjeg Lista Družbe do danas proživjele smo mnoga obogaćujuća iskustva, kako za zajednicu Generalne kuće, tako i za cijelu Družbu. Želimo s vama podijeliti neka od najznačajnijih.

Dana 6. siječnja, na svetkovinu Bogojavljenja, pozvale smo naše susjede i s njima provele poslijepodne. Kroz bratski dijalog imale smo priliku međusobno se upoznati, predstaviti im povijest Družbe i završiti jednostavnom, ali dirljivom molitvom u samostanskoj kapeli. Pokazali su veliko oduševljenje i želju za ponovnim susretom, stoga smo se dogovorili organizirati i drugi susret.

Proces ujedinjenja dviju provincija Južne Amerike bio je zahtjevan put, ali proživljen u dubokom zajedništvu i stalnom dijalogu, s uvjerenjem da Gospodin vodi naše korake. Među planiranim aktivnostima posebno mjesto zauzima međuprovincijska skupština, na kojoj je sudjelovala većina sestara iz obje provincije. Skupštinu je predvodila vrhovna predstojnica s. Veronika Verbič, uz pratnju članice Vrhovnog vijeća s. Marie Angélice Medina. Nakon toga, 19. ožujka, održano je slavlje osnutka nove *Provincije Gospe od Anđela*, Južna Amerika, te predstavljanje novoimenovane provincijske uprave. Tom je prigodom bila nazočna i s. Ivanka Mihaljević, članica Bosansko-hrvatske provincije, koja će, prema odluci Vrhovne uprave, ostati nekoliko mjeseci u novoj provinciji i pomagati provincijskoj upravi u reorganizaciji te u pripremi programa za kvalitetniji redovnički život sestara, zajednica i cijele Provincije. Svim sestrama nove Provincije želimo blagoslovljeno novo razdoblje, prožeto svjetlom Duha Svetoga i zaštitom Blažene Djevice Marije.

U pripravi za Plenarno vijeće Družbe, Vrhovna predstojnica i članice Vrhovnog vijeća sudjelovale su na kapitulima svojih matičnih provincija; isto tako, vrhovna predstojnica s. Veronika i vrhovna zamjenica s. Petra Bagarić sudjelovale su na skupštini Rimske delegature. Krajem veljače u našoj su zajednici boravile sestre članice Povjerenstva za pripremu radnog materijala za Plenarno vijeće. Bio je to timski rad obilježen velikim zalaganjem, predanošću i radošću, kako bi se Družbi dalo ono najbolje.

Povodom 800. obljetnice smrti svetog Franje, u ožujku smo hodočastile u Asiz. U Bazilici svetog Franje častile smo Svečeve posmrtno ostatke i sudjelovale na svetoj misi u Gornjoj bazilici. Bilo je to duboko iskustvo vjere, u molitvenom zajedništvu sa svim sestrama Družbe, cijelom franjevačkom obitelji te ustrajnom molitvom za mir na koju nas poziva papa Lav XIV.

Dana 6. ožujka, na obljetnicu rođenja i smrti naše utemeljiteljice Majke Margarite Pucher, u Rwentobu u Ugandi blagoslovljena je Osnovna škola svete Klare i Kuća odgoja. U ime Vrhovne predstojnice nazočila je s. Radmila Ilinović, vrhovna savjetnica, koja je prenijela njezine pozdrave i želju da ova zajednica nastavi rasti te služiti s ljubavlju i radošću na dobro najpotrebnijih. Po povratku, s. Radmila je s nama podijelila doživljaj slavlja i svoje iskustvo misijskog poslanja sestara te susreta s ugandskim pukom. Posebno smo zahvalne i radosne zbog odgojno-obrazovnog rada s najmlađima.

Među ostalim lijepim događajima izdvajamo i različite posjete koje smo imale u ovom razdoblju: u prosincu nas je posjetio kardinal iz Bosne i Hercegovine, mons. Vinko Puljić, u pratnji ravnatelja Caritasa don Mirka Šimića, naše s. Kate Ostojić i gospe Lidije. U veljači smo s radošću ugostile gospodina

Franca Buta, veleposlanika Slovenije pri Svetoj Stolicy. Bila nam je čast i blagoslov primiti svakoga od njih u našoj zajednici.

Veliki tjedan za nas je bio vrijeme duboke molitve i razmatranja vazmenog otajstva. Neke od nas sudjelovale su na misi na Cvjetnicu a neke na Uskrs na Trgu svetog Petra, dok su druge slavile zajedno s vjernicima u župama u Grottaferrati. U radosti Krista Uskrsloga ujedinjene smo sa svim sestrama Družbe!

S. Maria Angélica Medina

Mariborska provincija

Gospodin nam je udijelio milost da je na svetkovinu Krista Kralja, uz vašu molitvenu podršku, na referendumu protiv zakona o potpomognutom dobrovoljnom okončanju života u Sloveniji pobijedio život!

Dana 12. prosinca 2025. provincijska predstojnica s. Tina Dajčer zajedno s vrhovnom predstojnicom s. Veronikom Verbič otputovala je u Egipat. S. Veronika je do 21. prosinca obavila službeni pohod sestrama u Kairu i Aleksandriji, a s. Tina je ondje rješavala aktualna pitanja.

Dana 28. prosinca sudjelovale smo u katedralama biskupija u kojima živimo i djelujemo na završnom slavlju povodom zatvaranja Svete godine. Dao Bog da se hodočašće nade nastavi u našim srcima i obasjava sve koje susrećemo. U tome nam pomažu redovite i posebne inicijative trajne formacije. U ovoj pastoralnoj godini osobito nastojimo mjesečnu duhovnu obnovu proživljavati kao dragocjen dan tišine i molitve uz Božju riječ, uz večernju razmjenu u zajednici. Na mjesečnim susretima zajednice, uz pripremljene materijale sa svetopisamskim uloncima i primjerima, otkrivamo kako nas Isus želi odgajati kao redovnice i voditi putem obraćenja, i to također kroz razgovor o ljepotama i poteškoćama našega zajedničkog života.

Kućne predstojnice i članice Provincijske uprave sudjelovale su 14. i 15. siječnja 2026. na seminaru za poglavare i poglavarice koji je organizirala Konferencija redovničkih ustanova Slovenije. Obrađivala se tema: *Poglavar u Kristovoj službi – kako graditi sigurnu zajednicu koja liječi i daje nadu*. Zatim smo se upoznale s Etičkim kodeksom i standardima postupanja za stvaranje sigurnog okruženja u Katoličkoj Crkvi u Sloveniji.

U Št. Peteru u Austriji od 8. do 14. veljače održane su prve ovogodišnje duhovne vježbe za sestre, koje je vodio vlč. Peter Pučnik, SDB. Od 15. do 22. ožujka sestre su se duhovno obogaćivale na Brezjama, gdje je duhovne vježbe vodio p. Pepi Lebreht, OFM. U obje su se zajednice duhovnim vježbama, uz tamošnje sestre, pridružile i sestre iz drugih naših zajednica.

S. Tina Dajčer pridružila se sestrama Pastoralne skupine na njihovu susretu u Št. Peteru od 2. do 4. siječnja. Uz pomoć p. Milana Bizanta DI zajedno su razlučivale o pastoralu u Provinciji i smjernicama za budućnost. Pripremile su i svoj doprinos za Izvanredni provincijski kapitul.

U Domu sv. Josipa u Celju od 19. do 22. veljače održale smo Izvanredni provincijski kapitul s temom "U vjeri hrabrost za promjene". Nakon duhovnog uvoda p. Igora Salmiča, generalnog vikara minoritskog reda, razmotrile smo stanje Provincije od Redovitog provincijskog kapitula u listopadu 2023. U izbornom dijelu kapitula izabrale smo s. Martinu Štemberger za zastupnicu Mariborske provincije na zasjedanju

Plenarnog vijeća Družbe. U sestriškom ozračju, osluškujući Duha Svetoga, u međusobnoj otvorenosti, konstruktivnim razgovorima i suradnji, donijele smo zaključke i preporuke kapitula.

Uz redoviti pastoralni rad, mlađe sestre vikendima te u vrijeme blagdana i praznika pripremaju i vode različite programe za djecu, mlade, žene i obitelji.

Dan 6. ožujka, Dan Majke Margarite, svaka je zajednica proslavila na svoj način. Dvije sestre iz kuće matice hodočastile su u Kapelu, rodnu župu naše Utemeljiteljice. S. Tina Dajčer sudjelovala je pak u Rwentobu u Ugandi na svečanom blagoslovu Kuće odgoja i Osnovne škole sv. Klare, gdje djeluje naša misionarka s. Urša Marinčič. Poslanje sestara u misijama podupiremo molitvom.

Dana 12. ožujka učenici trećeg razreda Više škole za gospodarska zanimanja u Št. Peteru priredili su jubilarnu 50. misijsku tombolu. Prikupljenim sredstvima podupiru mlade u Bugarskoj i Paragvaju. Sudjelovanjem na tomboli sestre rado podupiru njihovu dobrotvornu inicijativu.

Nekoliko sestara iz različitih zajednica sudjelovalo je 18. ožujka putem videokonferencije na redovničkom studijskom danu s predavanjem dr. med. Jožefa Kocipra, spec. psih., pod naslovom: "Redovnici između svetosti i svjetovnosti – kako biti s braćom i sestrama u vremenu kada svjetovnost nije izvan nas, nego u nama".

U Godini sv. Franje osobito se trudimo postajati nositeljice mira te i druge pozivati na molitvu u naše kapele, gdje je moguće zadobiti potpuni oprost. Kako bi ljudi još bolje upoznali redove koji se nadahnjuju Asiškim Siromaškom, sestre iz Repenja i Št. Petra zajedno s Provincijskom predstojnicom predstavile su našu redovničku ustanovu u emisiji *Obzorja duha* na Televiziji Slovenija. U petom korizmenom tjednu sestre su nagovorima i duhovnim poticajima sudjelovale u radijskim emisijama na Radiju Ognjišče pod naslovom "Gospodin mi je dao sve".

Na međuprovincijskom susretu provincijskih predstojnica i odgojiteljica o izazovima početne i trajne formacije, održanom 26. i 27. ožujka u Zagrebu na Jordanovcu, sudjelovale su provincijska predstojnica s. Tina Dajčer, odgojiteljica juniorki s. Aleša Stritar te odgojiteljica kandidatkinja i postulantkinja s. Martina Štemberger.

Ojačane blagoslovom uskrsloga Krista na našem putu, radujemo se službenom pohodu vrhovne predstojnice s. Veronike Verbič. Vjerujemo da će to biti milosno vrijeme za svaku sestru i zajednicu.

Gospodin nam je udijelio i milost novih zagovornica: 6. prosinca 2025. u zajednici na Brezjama k sebi je pozvao s. Andreju Stopar, a 28. siječnja 2026. u Domu Marija u Pliberku s. Bernardetu Hribar. Neka se naše pokojne sestre raduju vječnom životu u Bogu.

S. Vida Tomažič

Splitska provincija

Minulo razdoblje u našoj Provinciji bilo je bogato događanjima. U nastavku izdvajamo najznačajnija.

Ususret Danu bolesnika, 9. veljače 2026., u samostanu na Lovretu održan je duhovno-edukacijski susret u organizaciji Sekcije za medicinsku i socijalnu službu provincijskog Vijeća za apostolat, pod naslovom *Bog je ljubav* (1 Iv 4,16). O temi *Hvaljen budi, Gospodine moj, po onima koji podnose rado bijede života* govorio je profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Splitu, fra Ante Akrap. Istaknuo je kako je 800. obljetnica smrti sv. Franje za Crkvu i svijet milosni trenutak koji poziva na širenje njegove žive i zahtjevne evanđeoske poruke u svijetu sklonu traženju lakših puteva. Predavanje o karcinomu pluća održao je pulmolog dr. med. Vide Popović, koji je izložio najčešće uzroke, simptome te perspektive liječenja ove teške i često neizlječive bolesti.

U provincijskom središtu u Splitu, od 20. do 22. veljače 2026., održan je Izvanredni provincijski kapitul. Na Kapitolu je usvojen obnovljeni Statut Provincije, usklađen s novim Konstitucijama Družbe. Provincijska predstojnica s. Lidija Bernardica Matijević izvijestila je o radu Provincijske uprave u razdoblju od 7. listopada 2023. do 19. veljače 2026., a u izbornom dijelu Kapitula za izaslanicu naše Provincije na Plenarnom vijeću Družbe izabrana je s. Klara Šimunović.

U samostanu na Jordanovcu u Zagrebu, 26. i 27. ožujka 2026., upriličen je redoviti godišnji susret odgojiteljica i provincijskih predstojnica triju provincija hrvatskoga govornog područja naše Družbe, uz

sudjelovanje sestara iz Mariborske provincije. Središnji dio susreta bilo je predavanje fra Jure Šarčevića, OFMCap, pod naslovom *Uranjanje u Krista za život u zajednici: odnos početnog i trajnog odgoja*. Predavač je naglasio presudnu važnost početne i trajne formacije za život i budućnost svake redovničke zajednice te ukazao na izazove suvremenog redovničkog života i odgoja: ubrzane društvene promjene, porast individualizma, potrebu za ravnotežom između rada i nutarnjeg života te odgovoran odnos prema medijima.

Sestre su u zajedničkom radu analizirale početni i trajni odgoj u vlastitim zajednicama. Prepoznati su brojni izazovi te su izneseni i konkretni prijedlozi za unaprjeđenje odgojnog djelovanja, koje zahtijeva dugotrajan i sustavan pristup, ali ponajprije vjeru, međusobno povjerenje i otvorenost poticajima Duha Svetoga.

Na Vazmeni ponedjeljak, 6. travnja 2026., u svetištu Majke Božje Lurdske u Vepricu organiziran je susret članica provincijskih vijeća i sekcija Provincije. Izlaganje na temu *Vjernost karizmi – traženje novih putova* održao je fra Bojan Rizvan. Podsjetio je kako plodnost poslanja ne proizlazi iz ljudskih sposobnosti i truda, nego je dar koji se rađa iz odnosa s Kristom te se potom pretače u služenje blišnjemu. Istaknuo je i važnost zajedništva kao prvog oblika življenja karizme i preduvjeta apostolske plodnosti. Nakon izlaganja raspravljalo se o plodovima i izazovima poslanja, potencijalima te konkretnim mogućnostima življenja naše karizme u današnjim okolnostima.

Početkom Uskrsne osmine u našem provincijskom središtu ugostile smo sestre iz Družbe Školskih sestara franjevnika iz Graza, s kojima nas vežu isti korijeni: s. Loretu Lekaj, vrhovnu predstojnicu, i provincijsku predstojnicu Crnogorske provincije s. Olgu Dulaj. U sestrijskom ozračju podijelile smo radosti, nade i poteškoće s kojima se suočavamo nastojeći nasljedovati primjere predanog služenja koje su začetnice naših Družbi, po Božjem nadahnuću, započele.

Nadamo se da će ovi susreti, izlaganja i razmjena iskustava pridonijeti našoj duhovnoj izgradnji i biti poticaj na radosno svakodnevno služenje.

S. Marina Fuštar

Misija u Demokratskoj Republici Kongo

Dvojica učenika (...) razgovarahu međusobno o svemu što se dogodilo. I dok su tako razgovarali i raspravljali približi im se Isus i pođe s njima. Ali prepoznati ga – bijaše uskraćeno njihovim očima. (...) Dok bijaše s njima za stolom, uze kruh, izreče blagoslov, razlomi te im davaše. Uto im se otvore oči te ga prepoznaše. (Lk 24, 14-16; 30-31)

Dani, obveze i događaji, slijede jedan za drugim, sve se nekako čini uobičajeno. A ipak, nije sve tako obično. U našoj sredini i sama mogućnost obavljanja svakodnevnih obveza blagoslov je i neobičnost. Bog je doista prisutan u našim običnim, malim životima i živo djeluje preko naših obveza, apostolata, susreta... On hodi u našoj blizini. No, očima počesto okrenutim svojim, nekad nesavladivim poteškoćama, nije uvijek lako prepoznati ga.

Život u našoj Misiji odvija se u ritmu političke situacije u zemlji, na poseban način u pokrajini Južni Kivu gdje većina od nas živi. Od veljače prošle godine ovaj predio, kao i Sjeverni Kivu, okupiran je od pobunjeničke vojske. Život ovdašnjih ljudi nastavlja se prema novim zakonima i restrikcijama. Bogu hvala, u gradu Bukavu donekle je mirno, no u okolnim mjestima, nažalost, događaju se povremeni i česti ratni sukobi, a broj žrtava neprestano raste. No, i ovaj "relativni mir" u biti je "režimski mir". Prisutnost naoružanih vojnika u gradu koji naoko obavljaju ulogu prometnih policajaca, uvijek nas iznova podsjeća: ne, nisu to obični prometni policajci, već naoružani vojnici. A prekršaji se skupo plaćaju. Stoga nam je veoma teško dati jasan i kratak odgovor na često postavljano pitanje kako smo i kakva je situacija.

Prisjećajući se povijesti naše Družbe uvijek nas iznova oduševi i pokrene snaga sestara koje su u mnogim mjestima i novonastalim situacijama znale organizirati život i apostolat te se "prilagoditi" teškim prilikama. Bogu hvala, u ovom "prividnom i lažnom miru" i mi uspijevamo organizirati život i naše aktivnosti, koristeći se i edukacijama za sposobnost reorganiziranja života poslije stresa i traume.

Zbog poremećenog rada viših obrazovnih ustanova morale smo, uz uobičajena dva turnusa duhovnih vježbi za sestre, upriличiti još jedan u mjesecu studenom, prilagodivši ga sestrama koje studiraju.

Dana 17. siječnja u kući sestara u Ngubi u Bukavuu održan je naš redoviti susret svih sestara. Tema susreta bila je u skladu sa situacijom koju živimo, "Rad na očuvanju našeg mentalnog zdravlja", a predavač je bio brat Elie Lowakondjo, član zajednice Milosrdne braće kojima je karizma skrb za osobe s poteškoćama mentalnog zdravlja. Svoje predavanje savršeno je prilagodio našoj situaciji i našem redovničkom životu te nam je na vedar i jasan način ukazao na opasnosti kojima smo svakodnevno izložene.

Proslava Dana posvećenog života, 2. veljače, okupila je u Bukavuu sve skupine osoba posvećenog života: redovnice, redovnike, dijecezanske svećenike i sve njihove pripravnice i pripravnike. Slavlje se odvijalo u tri dijela: trajna formacija s predavanjem, apostolat s konkretnim izrazom solidarnosti s onima koji su najpotrebniji te svečano euharistijsko slavlje koje je u katedrali predslavio nadbiskup mons. François-Xavier Maroy Rusengo. Nakon svega toga imali smo zajednički ručak u čijoj su pripremi sudjelovale sve redovničke zajednice.

Sestra Françoise Balibuno, povjerenica sestara u Misiji i s. Emlienne Nankafu, članica provincijskog kapitula, sudjelovale su u radu Izvanrednog provincijskog kapitula koji se slavio od 20. do 22. veljače 2026. godine u provincijskom središtu u Splitu.

Za sestre s privremenim redovničkim zavjetima organizirana se dva odgojna seminara, u siječnju i ožujku ove godine, s aktualnom temom “Kako rasti u redovničkoj zrelosti i u nastojanju biti graditeljica mira”.

Redovite i dobro pripremljene mjesečne duhovne obnove, odgojno-informativni sastanci u svim zajednicama, zajednička slavlja imendana, uskrсни izlet – Emaus i drugi susreti sestara, hrane i obnavljaju naš duhovni i sestrinski život te nam pomažu da se naše oči otvore i prepoznaju uskrsloga Isusa koji hodi u našoj blizini u svakodnevnom životu s ovdašnjim patničkim narodom.

S. Samuela Šimunović

Lemontska provincija

S hladnom zimom koja je iza nas, s iščekivanjem gledamo znakove proljeća koji se počinju pojavljivati. Svjesne smo prolaznosti vremena i kratkoće života te svaki dan živimo zahvalne što možemo nastaviti dijeliti svoje živote jedne s drugima ovdje u našoj Provinciji, s onima koje Bog na razne načine dovodi u naš život i, putem ovog Lista, i s vama.

Nadbiskupija Chicago proslavila je Dan posvećenog života i jubileje redovnika misom koju je 14. veljače u župi sv. Richarda u Chicagu predvodio kardinal Blase Cupich. Nekoliko naših sestara sudjelovalo je na misi, nakon koje je uslijedila svečana večera. Bilo je prisutno oko 250 redovnika, a naša s. Barbara Markovich, koja ove godine slavi 60 godina redovničkog života, bila je jedna od posebnih gošća.

Istoga dana nekoliko sestara sudjelovalo je na misi u crkvi sv. Alfonza u Lemontu kao

podrška Samuelu Silvi, mlađem sinu obitelji Silva iz Venezuele, koji su i dalje s nama te ih podupiremo. Nakon mjeseci pripreme sa s. Marjorie Westendorf, Samuel je tom prigodom pristupio svojoj prvoj ispovijedi i primio Prvu svetu pričest. Obitelj se i dalje prilagođava životu u Americi te čeka saslušanje za azil i rješenje boravišnog statusa u Sjedinjenim Američkim Državama.

U sklopu Godine sv. Franje, koju je proglasio papa Lav XIV. povodom 800. obljetnice smrti sv. Franje Asiškoga,

Nadbiskupija Chicago proglasila je nekoliko mjesta franjevačkim hodočasničkim središtima, gdje vjernici mogu zadobiti potpuni oprost. Kapela sv. Franje u našem samostanu Mt. Assisi jedno je od tih mjesta. Nadamo se da će mnogi vjernici posjetiti našu kapelu ili neko od drugih hodočasničkih mjesta u Nadbiskupiji.

Dana 31. siječnja sudjelovale smo na provincijskoj skupštini na temu "Slaviti Boga koji prebiva u nama". Susret je započela s. Therese Ann molitvom, nakon čega je uslijedila PowerPoint prezentacija na tu temu. Zatim smo zajedno razmatrale članke iz novih Konstitucija i Odredaba koji se odnose na Delegaturu. Postavljena su pitanja, o njima se raspravljalo te su članci, koliko je bilo moguće, dodatno pojašnjeni. Nakon toga podijelile smo se u tri skupine za raspravu, u kojima smo promišljale o pitanjima vezanima uz budućnost i sastavile popis naših briga. Bio je to dobar početak naše prve pripreme skupštine.

U veljači je jedna dobročiniteljica pozvala sve naše sestre, kao dar nama, pogledati mjuzikl “Bernadette, the Musical”, koji se temelji na životu sv. Bernardice Soubirous. Nekoliko sestara, zahvalnih na njezinoj dobroti, uživalo je u predstavi i bilo nadahnuto “vjerom, ustrajnošću i izvanrednom snagom jedne mlade djevojke koja je promijenila svijet jednostavno govoreći svoju istinu”. Kao dodatno iznenađenje, imale su priliku razgledati povijesnu crkvu sv. Alfonza u Chicagu, utemeljenu 1882. godine, kao i sadašnju crkvenu zgradu posvećenu 1897. godine. To je i danas živa župa, ali i spomen na njemačke doseljenike koji su se žrtvovali kako bi izgradili ovo prekrasno mjesto bogoslužja.

Dana 28. veljače održale smo Izvanredni provincijski kapitul s dva cilja. Prvi je bio izabrati zastupnicu za Plenarno vijeće ovoga ljeta – izabrana je s. Patricia Kolenda. Drugi cilj bio je započeti pripremu Statuta Provincije na temelju novih Konstitucija i Odredaba. To je uključivalo i rad u skupinama s članicama Kapitula. Trenutačno povjerenstvo radi na izradi nacрта Statuta na temelju rasprava i prijedloga članica Kapitula, koji će potom biti stavljeni na glasovanje na jednom od sljedećih kapitula.

Sestra Therese Ann službeno je predstavila nove Konstitucije i Odredbe sestrama u svakoj kući Provincije. Susret je započela kratkim molitvenim slavljem, a zatim je svakoj sestri osobno uručila primjerak Konstitucija i Odredaba. Potaknula nas je da živimo u skladu s ova dva važna dokumenta nas Školskih sestara franjevačka Krista Kralja.

Ovo su neki od naglasaka iz života vaših 19 sestara u Provinciji sv. Franje Asiškoga. Mnogo toga dijelimo među sobom i dobro se poznajemo jer nas je malo. Zajedno se suočavamo s izazovima, slavimo, propitujemo, molimo i služimo koliko možemo te živimo u zahvalnosti za sve one sestre čiji su nas životi i žrtve dovele do ovoga trenutka, za sve što danas imamo i u nadi za budućnost poznatu jedino Bogu.

S. Kathleen Vugrinovich

Mostarska provincija

Protekle mjesece u našoj Provinciji obilježili su brojni susreti, događaji, blagdani i radosni koraci u nasljedovanju Krista. Donosimo pregled događanja koja su obogatila našu zajednicu.

Krajem studenoga 2025. godine u Međugorju i Bijelom Polju održan je seminar za sve sestre Provincije pod nazivom “Redovnica pred izazovima sadašnjice – zaštita maloljetnika i ranjivih osoba”. Pod stručnim vodstvom fra Šime Ivelja, voditelja Metropolijskog ureda za zaštitu maloljetnika i ranjivih osoba Biskupske konferencije BiH, stotinjak sestara promišljalo je o temi spolnoga zlostavljanja maloljetnika i odgovora Crkve u svjetlu kanonskoga prava, kao i o odgovornoj uporabi digitalnih sredstava u radu s maloljetnicima. Program je uključivao predavanja, radionicu, euharistijsko slavlje te vrijeme za razmjenu iskustava i promišljanje o konkretnoj praksi.

Koncem studenoga 2025. godine u Bijelom Polju postulantkinje i novakinje triju provincija hrvatskog govornog područja promišljale su, uz fra Josipa Jožića, o ljepoti i izazovima zajedničkog života. Početkom došašća roditelji našeg podmlatka okupili su se u Bijelom Polju na duhovnoj obnovi koju je vodio fra Jozo Grbeš, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije. U siječnju su, također u Bijelome Polju, naše juniorke, pod vodstvom provincijske predstojnice s. Franke Bagarić, zakoračile dublje u kršćansku kontemplaciju.

Uz redovite sadržaje početnoga i trajnoga odgoja, važni su i programi stručnog usavršavanja. U organizaciji Hrvatske redovničke konferencije, održan je stručni skup za tajnice i tajnike redovničkih

zajednica o temi “Arhivi redovničkih zajednica” kao i skup za ekonomice redovničkih zajednica o temi “Računovodstvo neprofitnih organizacija”.

Početak 2026. godine donio je posebnu radost – proglašenje jubilarne godine u spomen na 800. obljetnicu prijelaza svetog Franje. Svi smo tijekom ove godine pozvani odgovoriti na poticaj pape Lava XIV.: “slijediti primjer Svetca iz Asiza, postajući uzori svetosti života i neumoljivi svjedoci mira”.

Posebnu radost u našu Provinciju donose zavjeti naših sestara. Na spomendan sv. Ivana Bosca, u župnoj crkvi sv. Mateja u Mostaru, sestre Marija Šimić i Marija Rotim položile su doživotne zavjete, predajući se Kristu pred okupljenom zajednicom. Euharistijsko slavlje s obredom zavjetovanja predvodio je mons. Željko Majić, banjolučki biskup. U nedjelju, 1. veljače 2026., u kapeli provincijskog središta u Mostaru, s. Jelena Naletilić obnovila je privremene redovničke zavjete.

Sredinom veljače održan je Izvanredni provincijski kapitul u Bijelom Polju. Tijekom dvodnevnoga rada usvojeni su Pravilnik provincijskoga kapitula i Statut Provincije. U izbornom dijelu Kapitula za zastupnicu Provincije na Plenarnom vijeću Družbe

izabrana je s. Zdenka Kozina. Bili su to dragocjeni trenutci zajedničkog planiranja i osluškivanja potreba naše zajednice u današnjem vremenu.

U Duhovnom centru u Bijelome Polju 21. veljače 2026. godine obilježena je 15. obljetnica održavanja seminara posta, molitve i šutnje u našoj Provinciji koje vodi s. Ljilja Pehar. Posebno smo zahvalni za

njezinih dvadeset godina (2006.–2026.) služenja i vođenja ovih seminara u kući za duhovne obnove Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu, koje je zaključila u ožujku ove godine.

Uoči Cvjetnice naš je maslinik u Bijelom Polju ponovno postao mjesto nade. Pokrenuta je humanitarna akcija “Postani čuvar masline”. Simboličnim “posvajanjem” stabla masline, čuvari masline postaju čuvari radosti za djecu u Ugandi, osiguravajući im topli obrok i bolju budućnost u školi koju vode naše sestre franjevke.

S. Magdalena Šarić

Južnoamerička provincija

S velikom radošću dijelim s vama vijesti sestara iz Južne Amerike. Nakon procesa razlučivanja, uz pratnju sestara iz Vrhovne uprave, donesena je odluka o ujedinjenju dviju provincija Južne Amerike: Argentinsko-urugvajске provincije sv. Josipa i Paragvajске provincije Uznesenja Marijina.

Dana 16. siječnja o.g., vrhovna predstojnica s. Veronika Verbič i vrhovna savjetnica s. Maria Angélica Medina stigle su u Južnu Ameriku. Među ostalim aktivnostima njihova posjeta bili su susreti sa sestrama koje rade u odgojno-obrazovnim ustanovama obiju provincija (pet škola u Argentini, jedna u Urugvaju i četiri u Paragvaju). Cilj je bio promišljati o životu i poslanju povjerenom sestrama. Podijeljene su radosti apostolata i izazovi koji potiču na rast, na učenje i, prije svega, na otvorenost djelovanju Duhu Božjemu.

Nakon toga je, od 26. do 29. siječnja, u zajednici sv. Ines u Asunciónu održana Međuprovincijska skupština, na kojoj je sudjelovalo 46 sestara iz obiju provincija. Skupštinu su predvodile s. M. Veronika Verbič i s. M. Angélica Medina, koje su, zajedno sa sestrama iz dviju provincijskih uprava, koordinirale različite radne susrete. Tom su prigodom sestre imale priliku razmišljati polazeći od Božje Riječi i franjevačke duhovnosti, pod vodstvom svećenika o. Hernána Egusquize, franjevca trećoredca. Bilo je trenutaka osobnog i zajedničkog rada. U tom ozračju dijaloga i sestrinskog dijeljenja izrađen je Statut nove Provincije. Sestre su iznijele svoje prijedloge za novo sjedište, naziv i upravu Provincije te na kraju izabrale zastupnicu za Plenarno vijeće. Tom susretu pridružena je i proslava jubileja 60 godina redovničkog života sestara Damiane López, Rufine Tandil i Marcele Álvarez, uz euharistijsko slavlje zahvalnosti, nakon čega je uslijedio bratski doručak s nazočnima.

S velikom radošću u ovom dijelu američkog kontinenta – gdje od 1931. Školske sestre franjevke Krista Kralja siju sjeme Evanđelja, ponajprije kroz pratnju na području odgoja i obrazovanja u raznim zajednicama i ustanovama u Argentini, Urugvaju i Paragvaju – nakon prijeđenog puta, Crkva svjedoči

trenutku milosti: osnutku nove Provincije koja nosi naziv Gospe od Anđela.

Čin osnutka nove Provincije održan je u katedrali Gospe od Karmela u gradu Formosi, 19. ožujka 2026. u 10 sati, tijekom euharistijskog slavlja koje je predvodio biskup José Vicente Conejero Gallegos, u zajedništvu s nekoliko svećenika bliskih sestrama. Sudjelovale su sestre iz zajednica triju južnoameričkih zemalja, kao i neki učitelji i prijatelji koji dijele naše poslanje. Nakon svete mise okupili smo se u prostorima Instituta svete Elizabete, uz bratski agape.

Za ovaj povijesni čin naše Družbe došla je i naša vrhovna predstojnica, s. Veronika Verbič, u pratnji s. Ivanke Mihaljević iz Bosansko-hrvatske provincije, koja će ostati nekoliko mjeseci i pratiti prve korake nove Provincije.

Nastavljajući svoje poslanje sestre su se, zajedno s nastavnicima iz različitih ustanova obiju provincija, pripremale za početak nove školske godine. Kroz susrete duhovne formacije, uz pratnju i vodstvo franjevaca, naglašeni su život i baština sv. Franje u kontekstu 800. obljetnice njegova prijelaza.

Isto tako, sestre su zajedno sa svojim suradnicima laicima sudjelovale u raznim tečajevima stručnog usavršavanja o metodama koje se koriste u procesu poučavanja i odgoja. Tako su tijekom veljače i ožujka naše odgojno-obrazovne ustanove otvorile vrata novoj školskoj godini s velikim entuzijazmom i pouzdanjem da će Božanski Učitelj njihovo djelovanje voditi po svojoj volji.

S. Evanilda Ramírez Cabrera

Bosansko-hrvatska provincija

U ovom vremenu kada se u svijetu sve više razbuktavaju ratovi i nemiri, mnogi ljudi traže znakove nade i blizine. U takvim smo okolnostima pozvane iznova otkrivati svoj poziv: biti blizu čovjeku, osobito onome u potrebi, te svojim životom pronositi mir. To i želimo činiti, uvijek iznova, po primjeru sv. Franje koji ove godine, o 800. obljetnici svoga prijelaza Ocu, na osobit način svijetli u Crkvi i svemu svijetu.

Tijekom proteklih mjeseci sestre su se susretale u različitim prigodama i programima trajne formacije. U studenome 2025. u našem Duhovnom centru u Bugojnu okupile su se kućne predstojnice iz Bosne, Hrvatske, Austrije i Njemačke zajedno s članicama Provincijske uprave kako bi promišljale o služenju i odgovornosti u svojim zajednicama. O temi "Gdje je smrti žalac tvoj? Nada u sjeni smrti" govorila je dr. s. Nela Gašpar. Nekoliko dana kasnije, od 14. do 16. studenoga, u samostanu Preobraženja Gospodinova u Varešu sestre do deset godina od polaganja doživotnih zavjeta promišljale su o izazovima i ljepoti zajedničkog života na susretu koji je vodila s. Dominika Anić.

Život Provincije obilježili su i brojni susreti s vjernicima i mladima. U Provincijskom sjedištu u Sarajevu i u našoj zajednici u Livnu mladi su se okupljali kako bi u susretu s Isusom u Presvetom Oltarskom Sakramentu pronašli snagu za svoj život. U Duhovnom centru u Bugojnu organiziran je susret za obitelji o prenošenju vjere djeci i mladima u suvremenom društvu. Tijekom došašća u Jajcu su održane duhovne obnove za odrasle te za učenike petog razreda i prvopričesnike, dok u Kloštru Ivaniću sestre redovito prate susrete mladih majki i njihove djece te molitvene susrete Frame. U korizmenom vremenu u Bugojnu je održana i duhovna obnova za djevojke pod nazivom "Da ljubav bude ljubljena", na kojoj je sudjelovalo devetnaest djevojaka iz nekoliko župa.

Na Izvanrednom provincijskom kapitulu u Duhovnom centru u Bugojnu radile smo na reviziji Statuta Provincije i Pravilnika provincijskog kapitula, te izabrale zastupnicu za Plenarno vijeće Družbe. Uz provincijsku predstojnicu s. Željku Dramac na zasjedanju Plenarnog vijeća u Visokom sudjelovat će s. Snježana Pavić.

U Godini sv. Franje kojom smo započele trogodišnju pripremu za proslavu 100. obljetnice dolaska sestara iz Maribora u Bosnu, u Visoko i Sarajevo, uz zasjedanje Plenarnog vijeća kojemu je naša Provincija domaćin, osobito radostan događaj je otvaranje Osnovne škole sv. Klara u Rwentobu u Ugandi. Ondje je novu školsku godinu 2. veljače započelo 160 učenika. Istoga dana, na blagdan Prikazanja Gospodinova, s. Vesna Bošnjak primila je u sarajevskoj katedrali misijski križ kao znak poslanja koje nastavlja u našoj zajednici u Rwentobu. Na dan rođenja i smrti Majke Margarite, 6. ožujka 2026. na Blagoslovu škole i kuće odgoja u radosti, zahvaljivanju i molitvi ujedinjena je bila naša Provincija, kao i cijela Družba. Uz našu provincijsku predstojnicu s. Željku Dramac i s. Celinu Vidak koje su dopratile s. Vesnu Bošnjak, s čestitkom vrhovne predstojnice s. Veronike Verbič iz Rima je stigla vrhovna savjetnica s. Radmila Ilinović zajedno s provincijskom predstojnicom Mariborske provincije s. Tinom Dajčer. Stigle su i sestre Splitske provincije s. Samuela Šimunović i s. Immaculee Mauwa iz Konga zajedno sa s. Anny Furaha i s. Esperance Tumaini koje u Rwentobu u sestarskoj zajednici uče engleski jezik, te s. Clara Mungu, koja djeluje u župi Rwanyena u Ugandi.

Jedinstvo i zajedništvo naše Družbe ne očituju se samo u slavljinama, nego još snažnije u trenucima koji nas dovode pred izazove i traže od nas da izađemo iz svoje sigurnosti. Raduje nas što će i naša Provincija, po s. Ivanki Mihaljević koja je otputovala u Južnu Ameriku, poduprijeti novu Provincijsku upravu u važnom procesu preustroja i pridonijeti povezivanju sestara dviju dosadašnjih južnoameričkih provincija. Neka Duh Sveti i njegovo sveto djelovanje upravlja koracima sestara da s pouzdanjem nastave hoditi u novosti života.

“Gospodine, učini me oruđem svoga mira”, molio je sv. Franjo. Molimo i mi da, slijedeći njegov primjer, donosimo svjetlo i nadu ondje gdje su tama i obeshrabrenje, te da u svakodnevici naših zajednica sve vjernije živimo Kristovo evanđelje.

S. Ivana Pavla Dominković

Rimska delegatura

Od 25. prosinca 2025. do 6. siječnja 2026. zatvorena su sva četvera sveta vrata u Rimu i ostat će zazidana do sljedećeg izvanrednog Jubileja, onoga koji će obilježiti 2000. obljetnicu Otkupljenja.

Rim je doista bio “caput mundi”: 33 i pol milijuna hodočasnika iz 185 različitih zemalja svijeta prošlo je kroz Rim kao hodočasnici nade koja ne razočarava, na putu vjere i duhovne obnove prema gradu uvijek otvorenih vrata, novom Jeruzalemu. Osjećamo se povlaštenima što ovdje živimo. Sudjelovale smo na raznim događajima, bilo izravno, bilo primajući one koji su bili u prolazu.

Nedugo nakon završetka Svete godine, veliki dar dao nam je Sveti Otac Lav XIV. proglasivši Franjevačku jubilejsku godinu, u kojoj smo pozvane svjedočiti “revnost i gorljivost djelotvorne ljubavi”. Pokrećući ovaj jubilejski hod, Papa snažno ističe univerzalnu vrijednost svjedočanstva svetog Franje, čovjeka u sebi pomirena, radikalnog učenika Evanđelja i neumornog navjestitelja mira koji dolazi od Krista. U vremenu obilježenom sukobima, podjelama te unutarnjim i društvenim ranama, papa Lav XIV. u svecu iz Asiza pokazuje sigurnog vodiča za ponovno otkrivanje istinskoga izvora mira: pomirenja s Bogom, s braćom i sa svim stvorenjem.

Jubilej će biti obilježen bogatim programom liturgijskih i kulturnih inicijativa, nadahnutih životom i vrijednostima sv. Franje. Jedan od prvih i jedinstvenih događaja bilo je izvanredno, jednomjesečno

izlaganje posmrtnih ostataka svetog Franje – “događaj izvanredne milosti”. Uz prethodnu rezervaciju i osobnu pripremu, dio zajednice iz Farnesine uputio se na hodočašće kako bi izbliza štovao Franjinu prisutnost. Po dolasku u Asiz dočekali su nas beskrajni redovi hodočasnika koji su u molitvi i razmatranju čekali ulazak u Baziliku. Franjo živi i nastavlja nam govoriti: njegova je univerzalna poruka aktualnija nego ikada. Pred Franjom smo mogle ostati samo nekoliko minuta, ali bilo je to jedinstveno,

dirljivo, duboko i snažno iskustvo. Sudjelovale smo na svetoj misi u Gornjoj bazilici, zatim posjetile crkvu svete Klare, crkvu svetog Damjana i grob svetog Karla Acutisa, a poslijepodne baziliku svete Marije Anđeoske, zadržavši se osobito u Porcijunkuli i pred Kapelom Preminuća. Obnovljene u duhu i srca ispunjena radošću, navečer smo se vratile kući.

Dana 7. ožujka ove godine sve sestre Rimske delegature okupile su se u zajednici na Farnesini na skupštini koju su vodile vrhovna predstojnica s. Veronika Verbič, njezina zamjenica sestra Petra Bagarić te sestra Lucia Vrdoljak, predstojnica Rimske delegature. Bio je to dan molitve, zajedništva, slavlja i rada. Zajedno smo proslavile dan naše utemeljiteljice Majke Margarite Pucher, podijelile izazove s kojima se Delegatura susreće te zajedno tražile moguća rješenja. Izabrale smo sestru Ivanku Botica kao zastupnicu za Plenarno vijeće. Sve se odvijalo u mirnom i opuštenom ozračju.

Rim je uvijek u pokretu: i dalje ima mnogo hodočasnika i turista. Naše sestre na Piazza Caprera u potpunosti su uključene u to. To podrazumijeva mnogo rada i stalnu zauzetost. Snage se smanjuju, ali hrabro idemo naprijed s pouzdanjem u Gospodina.

S. Anna Maria Jurić

ŽIVOT – POSLANJE – SVJEDOČENJE

U rubrici predstavljamo život u misiji Rwentobo u Ugandi, gdje su sestre nedavno započele sa školskim obrazovanjem.

Kao što vam je poznato, naše misijsko poslanje u Rwentobu (Uganda), započelo je u listopadu 2018. godine. Od samih početaka, uz naviještanje Radosne vijesti, usmjerile smo se na siromašne i potrebite, kojih u našem kraju ima mnogo. Pomažemo ljudima na različite načine, a gotovo je nemoguće nabrojiti sve ono što donosi naša svakodnevnica. Ipak, izdvajamo neke oblike pomoći: osiguravanje hrane, odjeće i obuće, pohod bolesnicima i organizaciju prijevoza do bolnica, plaćanje školarine za djecu osnovne i srednje škole, stvaranje prilika za rad kako bi ljudi mogli uzdržavati svoje obitelji te organiziranje tečajeva opismenjanja na lokalnom i na engleskom jeziku. Također organiziramo susrete duhovnog karaktera za mlade te sudjelujemo u životu i djelovanju župe.

Radosne smo što možemo pomagati i dijeliti život s ovim ljudima. Imamo mnogo lijepih iskustava s djecom i odraslima. Iako se susrećemo s brojnim izazovima i poteškoćama, uz Božju pomoć sve ide naprijed.

Posebno smo radosne što s vama možemo podijeliti radost svečanih događaja koji su se zbili na dan spomena rođenja i smrti naše utemeljiteljice Majke Margarite Pucher, 6. ožujka ove godine. Toga dana imali smo blagoslov Kuće odgoja i Osnovne škole sv. Klare. Euharistijsko slavlje predslavio je nadbiskup Mbarare Lambert Bainomugisha u zajedništvu sa svećenicima.

Za ovu svečanu prigodu pridružili su nam se brojni gosti i naše sestre. Među njima su bile: provincijska predstojnica s. Željka Dramac i s. Celina Vidak, uime vrhovne predstojnice s. Veronike Verbič vrhovna savjetnica s. Radmila Ilinović, provincijska predstojnica Mariborske provincije s. Tina Dajčer, s. Samuela Šimunović te s. Immaculee Mauwa iz Konga, kao i naše sestre iz Rwanyene koje djeluju u biskupiji Kabale u Ugandi. Slavlje su uzveličale i sestre Kćeri Božje Ljubavi, dobročinitelji iz Slovenije te brojni domaći vjernici. Posebnu radost unijela su djeca svojim pjesmama i osmijesima. Mnoge su sestre izrazile svoju blizinu molitvenom i materijalnom podrškom, na čemu im od srca zahvaljujemo, svjesne da je cijela Družba bila sjedinjena u molitvi s nama.

Naša Osnovna škola sv. Klare dobila je ime po prvoj franjevki, a moto škole glasi: *Budi svjetlo*. Početkom veljače ove godine započele smo s nastavom i primile prvu generaciju od 160 učenika raspoređenih u četiri odjeljenja, prva tri razreda osnovne škole. Radujemo se što smo, u duhu naše karizme, mogle ostvariti ovaj projekt i djeci pružiti ono najpotrebnije: odgoj u vjeri, hranu i obrazovanje.

Radosne smo i zbog novih duhovnih zvanja te molimo Gospodina da pošalje radnike u svoju žetvu, jer posla je mnogo, a radnika malo. Spremne smo primiti djevojke koje u našoj zajednici žele živjeti redovnički život i franjevačku karizmu.

Uz nas četiri koje smo već djelovale u misiji, s. Ivku Lučić, s. Katu Karadžu, s. Elizabetu Žuljević i s. Ursu Marinčić (članicu Mariborske provincije), raduje nas i dolazak s. Vesne Bošnjak, koja se krajem veljače ove godine pridružila našoj misijskoj zajednici.

Zahvalne smo dragom Bogu koji nas je vodio kroz sve ovo vrijeme te ga molimo da nas i dalje prati i čuva na našim putovima. Sve ovo ne bismo mogle ostvariti bez mnogih sestara, članova obitelji, prijatelja i dobročinitelja koji su nas pratili molitvom, ohrabivali i materijalno pomagali. Svima od srca zahvaljujemo. Neka Gospodin nagradi svakoga dobročinitelja i vesela darivatelja.

Neka nam ova posebna godina franjevačkog jubileja, 800 godina od smrti sv. Franje Asiškoga, bude ispunjena njegovim žarom za ljepotu svega stvorenoga i radošću širenja Evanđelja sve do kraja svijeta.

Budimo svjetlo jedne drugima i našim bližnjima s kojima dijelimo svakodnevni život, osobito siromašnima.

S. Kata Karadža

Škola Sv. Klare, kapela sestara i Kuća odgoja.

Blagoslov kuće i škole.

Kuće građene od blata i od drveta ali radosti ne nedostaje.

Okruženje i učenici škole sv. Klare.

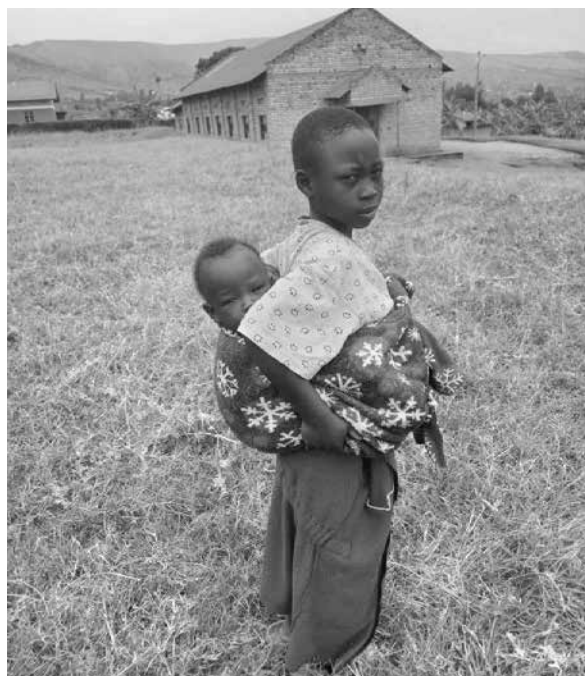
Okruženje i učenici i državne škole u Ugandi.

*S
v
i
i
m
a
j
u

s
v
o
j
e
o
b
v
e
z
e*

Izdaje:
Provincijalat
Provincije Presvetoga Srca Isusova
školskih sestara franjevačka Krista Kralja
21000 Split, Lovretska 9
Tel.: 021/ 319-805
Faks: 021/ 319-358

E-mail:
skolske-sestre-franjevke@st.ht.hr

web:
skolske-sestre-franjevke.hr

Odgovara:
s. Lidija Bernardica Matijević

Uredništvo:
s. Marina Fuštar
s. Natanaela Radinović
s. Mirjana Puljiz

Naslovnica:
s. Karolina Bašić

Grafički urednik:
Silvio Družević

Oblikovanje i realizacija:
Šerpini obrt za usluge

